

บทบาทของนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี่: กรณีศึกษาจากนิทานที่ปรากฏตัวละครบุรุษ*

ศิวัสร์ สุรกิจบวร**

Received: 2 April 2024

Revised: 5 September 2024

Accepted: 27 December 2024

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บทบาทและหน้าที่ของนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี่ โดยศึกษาจากนิทานที่มีตัวละครบุรุษเป็นตัวละครหลัก จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์และพฤติกรรมของตัวละครเพศชายในนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี่ พบว่าตัวละครบุรุษที่เป็นตัวละครหลักในนิทานประกอบด้วยพระสงฆ์ ขุนนางและชนชั้นสูง บัณฑิตพ่อค้าและชาวบ้านธรรมดา ซึ่งจะมีปฏิสัมพันธ์กับตัวละครสตรีหลากหลายชนชั้นในนิทาน และจากการศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี่ผ่านการศึกษาตัวละครบุรุษที่มาจากหลากหลายชนชั้นสามารถจำแนกบทบาทของนิทานมุกตลกเรื่องเพศออกเป็น 5 บทบาทหลัก คือ บทบาทด้านการตอกย้ำการครองอำนาจของชนชั้นปกครอง บทบาทด้านการผดุงความยุติธรรมให้สังคม บทบาทด้านการสั่งสอนเรื่องเพศศึกษาและการปรับตัวเพื่ออยู่เป็นครอบครัวใหญ่ บทบาทด้านการสะท้อนและเติมเต็มความปรารถนาของผู้คน และบทบาทด้านการเสียดสีและยั่วล้อเพื่อระบายความคับข้องหมองใจ โดยบทบาททั้งหมดที่กล่าวมาขึ้นอยู่กับว่าจะวิเคราะห์จากมุมใดและให้ความสำคัญกับสิ่งใดเป็นพิเศษ เพราะนิทานหนึ่งเรื่องอาจจะแสดงออกถึงบทบาทหน้าที่ที่มากกว่าหนึ่งบทบาท

บทความวิจัย

บทคัดย่อ

คำสำคัญ

นิทานพื้นบ้านเกาหลี่;
มุกตลกเรื่องเพศ;
วรรณกรรมเกาหลี่

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การสังเคราะห์นิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี่” ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ประจำปีงบประมาณ 2565

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาเกาหลี่ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ติดต่อได้ที่: siwats@nu.ac.th

The Role of Korean Sexual Humor Tale: A Case Study from Stories Featuring Male Protagonists^{*}

Received: 2 April 2024

Revised: 5 September 2024

Accepted: 27 December 2024

Siwat Surakitbovorn^{**}

This research article aims to analyze the roles and functions of Korean sexual humor tales, focusing on stories with male characters as the central figures. By examining the relationships and behaviors of male characters in these tales, it is observed that the principal male characters include Buddhist monks, noblemen and the upper class, scholars, merchants, and ordinary villagers. These characters interact with female characters from various social classes within the tales. Moreover, the study of the roles and functions of these tales through male characters from diverse social strata reveals five primary roles: 1) reinforcing the hegemony of the ruling classes; 2) promoting social justice; 3) educating on sexual matters and facilitating adaptation to family life; 4) reflecting and fulfilling the desires of the people; and 5) providing satire and ridicule to express societal discontent. The significance of these roles varies depending on the perspective of the reader or listener, as a single tale may take on multiple roles, emphasizing the complexity and multifaceted nature of these narratives.

Research Article

Abstract

Keywords

Korean folk tales;
dirty jokes;
Korean literature

^{*} This research article is part of the research titled "A Synthesis of Korean Dirty Jokes" and is funded by Faculty of Humanities, Naresuan University, Budget for the year 2022

^{**} Assistant Professor, Korean Section, Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Naresuan University, e-mail: siwats@nu.ac.th

1. บทนำ

วรรณกรรมมุขปาฐะของเกาหลีมีประเภทที่หลากหลายและครอบคลุมตั้งแต่เรื่องเล่า เพลง ละคร และการแสดงที่สืบทอดมาตั้งแต่ยุคโบราณที่ภาษาเขียนยังไม่พัฒนา ในบรรดาวรรณกรรมเหล่านี้ นิทานที่พูดถึงเรื่องเพศเป็นเรื่องราวที่มีความสำคัญต่อการเสพความบันเทิงของผู้คนในสมัยก่อน เนื่องด้วยเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับเพศนั้นเป็นเรื่องที่ตลกและสนุกสนานพอๆ กับการที่นิทานประเภทนี้มีข้อจำกัดในการนำเสนอพอสมควร กล่าวคือ “ผู้เล่าและผู้ฟังนิทาน”¹ ต้องมีความเข้าใจตรงกันว่าเรื่องเล่านั้นประกอบด้วยตัวละครและเหตุการณ์สมมติ ดังนั้นการพูดถึงเรื่องเพศภายใต้กรอบจารีตอันเคร่งครัดเป็นพฤติกรรมชุกชนประเภทหนึ่งของมนุษย์ผู้มีปัญญา การยั่วล้อเสียดสีหรือการวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่ตนเองนั้นมิอาจก้าวล่วงได้ในโลกแห่งความเป็นจริงอาจเรียกได้ว่าเป็นความหรรษา เพียงไม่กี่เรื่องในชีวิตของชนชั้นล่างที่ถูกกระบบการปกครองแบบสังคมนิยม (封建主義) กดขี่และรีดไถ ในขณะที่ชนชั้นสูงที่ต้องครองตัวตามทำนองคลองธรรมหรือตามจารีตของชนชั้นปกครองมิอาจต้านทานความอยากรู้อยากเห็นเรื่องเพศซึ่งเป็นความปรารถนาพื้นฐานตามธรรมชาติ แต่การจะบรรยายเรื่องราวด้วยถ้อยคำที่หยาบคายหรือตรงไปตรงมาอย่างที่ชาวบ้านร้านตลาดพูดกันในชีวิตประจำวันมิอาจทำได้สะดวกนัก จึงมีวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่เรียกว่า “วรรณกรรมยาตัม” (野談文學)² หน้าที่เป็นสมุดบันทึกเรื่องราวของชาวบ้านและแต่งเติมเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ยินได้ฟังมาด้วยทักษะการประพันธ์ที่มีการใช้วรรณศิลป์ กล่าวคือ วรรณกรรมยาตัมจะถูกประพันธ์ขึ้นโดยใช้อักษรและไวยากรณ์ของภาษาจีนโบราณ ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างชนชั้นปกครองกับชนชั้นล่างในแง่ของอักษรที่ใช้ในการอ่านและการจดบันทึก โดยหลังจากที่ผู้มีความรู้สูงหรือชนชั้นสูงได้เดินทางไปฟังนิทานตามสถานที่ต่างๆ พวกเขาเหล่านั้นก็จะจดบันทึกเรื่องราวที่ได้ยินได้ฟังเอาไว้ หลังจากนั้นจะประพันธ์เนื้อหาเพิ่มเติมและเปลี่ยนกลวิธีการเล่าและการใช้ภาษาให้สละสลวย สอดคล้องกับขนบธรรมเนียมการประพันธ์วรรณกรรมในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม ความเป็นชาวบ้านและความเป็นธรรมชาติของเรื่องเล่ายังคงถูกเก็บรักษาไว้ในเนื้อเรื่อง ทำให้วรรณกรรมยาตัมถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “นิทานลายลักษณ์” (文獻說話) และส่งผลให้นิทานมุขตลกเรื่องเพศที่เดิมที่ถูกเล่าในหมู่ชาวบ้านได้เดินทางข้ามเวลามาสู่ยุคปัจจุบันเป็นจำนวนมาก

นอกจากวรรณกรรมยาตัมแล้ว นิทานพื้นบ้านที่ถ่ายทอดด้วยวิธีเล่าปากต่อปากถูกถ่ายทอดมาถึงสังคมปัจจุบันด้วยเช่นกัน หากแต่การเดินทางลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์พ่อแม่เฒ่าที่เป็นนักเล่านิทานและการจัดเก็บเรื่องราวเหล่านี้ให้อยู่ในรูปแบบของหนังสือและการบันทึกเสียงนั้นย่อมพบอุปสรรคหลากหลายประการ โดยเฉพาะนิทานมุขตลกเรื่องเพศที่มีเนื้อหาและภาษาที่หยาบโลน ทำให้มีผู้เล่านิทานจำนวนไม่มากที่ยอมเล่านิทานประเภทนี้ให้นักวิจัยหรือนักวิชาการที่เป็นบุคคลแปลกหน้าฟัง ดังนั้นหากพิจารณาลักษณะและประเภทของนิทานที่ถูกรวบรวมและตีพิมพ์เผยแพร่เป็นหนังสือหรือสารานุกรมนิทานพื้นบ้าน พบว่านิทานที่เล่าเกี่ยวกับเรื่องเพศมีสัดส่วนค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับนิทานทั่วไปและเมื่อศึกษาวรรณกรรมมุขปาฐะรอบด้านและทำความเข้าใจ

¹ ในที่นี้หมายถึงผู้เขียนและผู้่านนิทานด้วย เพราะหลังจากที่อักษรฮันกึลหรือฮุนมินจองอึม (訓民正音) ได้ถูกประดิษฐ์ขึ้นและเริ่มใช้กันอย่างแพร่หลายในสมัยโชซอนตอนต้น ชาวบ้านทั่วไปที่ไม่สามารถอ่านเอกสารที่บันทึกด้วยภาษาจีนได้อ่านหนังสือที่บันทึกด้วยอักษรเกาหลี รวมถึงหนังสือต่างๆ ที่ถูกแปลจากอักษรจีนสู่อักษรเกาหลี ทำให้วรรณกรรมมุขปาฐะอย่างเช่นนิทานนั้นไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่เพียงการเล่าด้วยวาจาอีกต่อไป

² 민족문학사연구소 편 (2018) ได้ให้นิยามของวรรณกรรมยาตัมเอาไว้ว่า “เรื่องราวที่ผู้คนเล่าต่อๆ กันมา ซึ่งเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์หรือบุคคล แต่เป็นประวัติศาสตร์ฉบับชาวบ้านที่ไม่ใช่ประวัติศาสตร์ของทางการและมีการแต่งเติมจินตนาการลงไป” แต่เมื่อพิจารณาเรื่องราวที่ถูกรวบรวมอยู่ในยาตัม พบว่ามีนิทานและเรื่องเล่าหลากหลาย รวมถึงมีเรื่องตลกอยู่จำนวนมากด้วย

เกี่ยวกับคุณลักษณะของวรรณกรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะพิเศษที่ว่า “ความเป็นสมบัติของมวลชนและการต่อยอดความคิดสร้างสรรค์” (김선풍 외, 1993, pp. 33-34) จะพบว่ามุกตลกเรื่องเพศไม่ได้อยู่ในรูปแบบของนิทานหรือเรื่องเล่าเพียงอย่างเดียว แต่ยังปรากฏอยู่ในวรรณกรรมมุขปาฐะประเภทต่างๆ เช่น พันโซรี (판소리) ที่เป็นละครร้องรำโดยนักแสดงนิทานคนเดียว ระบำหน้ากากหรือละครพื้นบ้าน (탈춤, 民俗劇) ที่มีบทสนทนาชวนหัวระหว่างตัวละครหลายตัว นิทานปรัมปราและตำนาน (神話와 傳説) ที่กล่าวถึงเรื่องเพศในเชิงความเชื่อและปรัชญาแห่งความเข้าใจสรรพชีวิต โดยมุกตลกเรื่องเพศที่ถูกนำไปใช้ในการเล่าเรื่องและการแสดงวรรณกรรมมุขปาฐะประเภทต่างๆ นั้นมีขอบเขตที่กว้างกว่าและจำเป็นต้องพิจารณาลักษณะเฉพาะของผลงานแต่ละประเภทควบคู่ไปกับการวิเคราะห์การใช้ “มุกตลกเรื่องเพศ” (肉談) สอดแทรกลงไปเพื่อเป็นสีสันในการเล่าเรื่องหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ ดังนั้นในบทความนี้จะมุ่งศึกษานิทานมุกตลกเรื่องเพศที่ปรากฏในหนังสือหรือสารานุกรมนิทานพื้นบ้านและวรรณกรรมยาดัมเท่านั้นและศึกษาในขอบเขตที่แคบลงโดยการคัดสรรเฉพาะนิทานมุกตลกที่ปรากฏตัวละครเอกเป็นบุรุษ เนื่องจากเมื่อพิจารณานิทานที่กล่าวถึงเรื่องเพศในปริมาณที่มากเพียงพอพบว่านิทานเหล่านี้ไม่ได้ดำเนินเรื่องโดยตัวละครบุรุษและสตรีเพียงอย่างเดียว นิทานหลายเรื่องใช้เพียงตัวละครสตรีในการดำเนินเรื่อง เช่น นิทานเรื่อง “อวดหมาว่าใกล้จะถึงวันออกเรือนแล้ว” (개에게 시집갈 날이 멀지 않다고 자랑하다) (김준형 역, 2019, p. 491) ที่มีแค่ “ตัวละครหญิงแก่กับสุนัข” และนิทานอีกหลายเรื่องก็ไม่มีตัวละครดำเนินเรื่อง เช่น นิทานเรื่อง “การแบ่งประเภทของการสังวาส” (雲雨之情을 나누기) (이원규, 2011, p. 67) ที่เล่าเรื่องเพศโดยไม่มีการดำเนินเรื่องผ่านตัวละคร ซึ่งตัวบทเหล่านี้มีจำนวนไม่น้อยเช่นกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าว บทความเรื่องนี้จะจึงเลือกเฉพาะตัวบทนิทานที่ปรากฏตัวละครชายในการดำเนินเรื่องเป็นตัวละครหลัก เพื่อให้ประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัอำนาจของบุรุษที่มีต่อสตรีในนิทานมีความคมชัดและสามารถนำเสนอในพื้นที่อันจำกัดของบทความวิจัยได้

เมื่อพิจารณาจากงานวิชาการและงานวิจัยในสาขารัฐเกาหลีพบว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลีนั้นกระจัดกระจายและแทรกตัวอยู่ในวรรณกรรมประเภทต่างๆ ดังที่กล่าวข้างต้น บทความวิจัยนี้จึงกำหนดขอบเขตการศึกษาและคัดสรรเฉพาะนิทานมุกตลกเรื่องเพศที่มีตัวละครหลักเป็นบุรุษในสถานะต่างๆ เช่น พระสงฆ์ ขุนนาง หรือเจ้าขุนมูลนาย บัณฑิต (선비) พ่อค้าและชาวบ้านธรรมดา ถ้าหากพิจารณาจากสถานะของตัวละครเหล่านี้พบว่าขุนนางกับบัณฑิตจะเป็นชนชั้นสูงทั้งสิ้น โดยบัณฑิตนั้นเป็นผู้ที่มีความรู้ที่ยังไม่ได้เข้ารับราชการ แต่ขุนนางนั้นเป็นผู้ที่เข้ารับราชการและมีตำแหน่งตามแต่ที่ตนได้รับอำนาจมอบหมายจากองค์พระมหากษัตริย์ ในกรณีของพระสงฆ์ในยุคโบราณของเกาหลีนั้น คิวสวี่ สุรกิจบวร (2565) ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับพระสงฆ์ว่า “พระสงฆ์นั้นในสังคมเกาหลีโบราณจัดว่าเป็นบุคคลต้องห้ามประเภทหนึ่งเหมือนกับชนชั้นสูงหรือพระราชา เพราะเป็นผู้บำเพ็ญเพียรและเผยแพร่ศาสนาพุทธ ซึ่งหยั่งรากลึกทางด้านความเชื่อและศรัทธาในคาบสมุทรเกาหลีมาตั้งแต่อาณาจักรโคกูรยอ เพียงแต่ในสมัยโชซอน³ นั้นพุทธศาสนาถูกด้อยค่าจากแนวคิดของการเชิดชูลัทธิขงจื้อ (崇儒抑佛) ถึงแม้กระนั้นพระสงฆ์ในสมัยโชซอนเองก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ชาวบ้านทั่วไปจะสามารถแตะต้องได้ แต่เมื่อสังเกตจากตัวละครในนิทานประเภทนี้แล้ว พระสงฆ์มักเป็นตัวละครที่ถูกนักเล่านิทานนำมาล้อเลียนและล้อเสียด ซึ่งขัดแย้งกับภาพลักษณ์ของพระสงฆ์ที่ควรจะเป็นผู้ทรงศีลและสามารถระงับกิเลสตัณหาได้” เช่นเดียวกับกลุ่มชนชั้นสูงอื่นๆ ที่ต้องยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติตามจริยธรรมของผู้มีสถานะสูงส่งและมีปัญญา ทว่าในนิทานนั้น ตัวละครที่เป็นตัวแทนของชนชั้นสูงกลับมีความกระหายใคร่รู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจนเกินพอดี พฤติกรรมของตัวละครอย่างนี้ที่กล่าวมาถือว่าสอดคล้องกับแนวคิดหลักที่ใช้ในการศึกษาหน้าที่ของนิทานมุกตลกเรื่องเพศ กล่าวคือ “การเล่าเรื่องที่ผู้เล่า

³ บทความวิจัยนี้ใช้ระบบการถอดเสียงอักษรเกาหลีเป็นอักษรไทยโดยใช้หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาเกาหลีของราชบัณฑิตยสถาน ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ณ วันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2555

และผู้ฟังมีความเข้าใจร่วมกันว่าไม่ได้เป็นเรื่องจริง แต่อย่างน้อยการได้เสียตีสี่ผู้ที่มีสถานะสูงในสังคมโดยไม่มี ความผิด รวมถึงการได้ระบายความรู้สึกที่อัดอั้นตันใจที่เกิดขึ้นจากความอยุติธรรม เนื่องจากบุคคลต้องห้ามเหล่านี้ แม้จะกระทำการใดที่ไม่เหมาะสมกับสถานะของตนเอง แต่ไม่อาจวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างตรงไปตรงมา ดังนั้น การศึกษานิทานตลกที่นำเอาเรื่องการร่วมเพศของมนุษย์มาเป็นวัตถุดิบในการปรุงแต่งความหรรษา มิได้เป็นแค่ การศึกษาอารมณ์ขันของคนในชาตินั้นเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการศึกษาทางออกของการระบายอารมณ์ต่างๆ ที่แสนซับซ้อนของมนุษย์ รวมทั้งการได้เสียตีสี่ผู้อื่นทางอ้อม สิ่งต่างๆ เหล่านี้ส่งผลให้คนในสังคมได้ผ่อนคลาย ความตึงเครียดจากกฎระเบียบอันมากมาย” (ศิริพร ณ ถลาง, 2557, น. 404-412 อ้างถึงใน ศิวส์ สุรกิจบรร, 2565, น. 93-94)

ในทางกลับกันตัวละครที่เป็นบุคคลทั่วไปและถือว่าเป็นคนส่วนใหญ่ในสังคมโบราณ เช่น พ่อค้า ชาวบ้าน ก็เป็นตัวละครสำคัญสำหรับนิทานมุกตลกเรื่องเพศเช่นกัน ถึงแม้ว่าสถานะของคนเหล่านี้จะเป็นคนทั่วไป ที่สามารถแสดงออกและเปลือยเปลื้องกับกิจกรรมทางเพศได้อย่างออกหน้าออกตา ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึง ธรรมเนียมปฏิบัติอันซับซ้อนเหมือนกับชนชั้นสูงหรือผู้ทรงศีล ทว่าตัวละครเหล่านี้ในเรื่องเล่าเรียกได้ว่าเป็นบุรุษ ที่อยู่เหนือสตรี ซึ่งล้วนมีอำนาจและสิทธิพิเศษมากกว่าผู้หญิงในชนชั้นเดียวกัน โดยเฉพาะในเรื่องเพศที่ดูเหมือนว่า ตัวละครคนธรรมดาเหล่านี้ในเรื่องเล่าจะสามารถล้ำเส้นสตรีผู้สูงศักดิ์ได้ รวมถึงบทสรุปต่างๆ ของนิทานที่ลงเอย ด้วยดีเพราะพลังอำนาจขององคชาติที่ไม่จำกัดว่าบุรุษนั้นอยู่ในสถานะที่ต่ำหรือสูงส่งกว่าสตรี หากแต่ ตัวละครหญิงในเรื่องเล่าจะมีการตอบสนองและมีปฏิสัมพันธ์ที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการเล่า นิทาน ในบางครั้งตัวละครสตรีอาจจะมายืนอยู่เหนือตัวละครบุรุษได้ ในบางครั้งตัวละครบุรุษที่ต่ำต้อยสามารถ ล่วงเกินตัวละครสตรีที่สูงศักดิ์กว่าตนได้เช่นกัน ในบางครั้งความต้องการทางเพศของตัวละครนำพาเรื่องราว ชวนหัวอันวุ่นวายและคาดเดาไม่ได้ ทำให้เรื่องเล่าเกี่ยวกับเพศเป็นเรื่องเล่าที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก แม้ว่า เรื่องเล่าเหล่านี้อาจจะไม่สามารถเล่าได้อย่างอิสระตามใจนึกโดยไม่ต้องคำนึงถึงกาลเทศะอันเหมาะสม อย่างไรก็ตาม การดำรงอยู่ของเรื่องเล่าประเภทนี้ก็ได้รับการส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นผ่านกระบวนการเล่าปากต่อปากและการเรียบเรียง เป็นลายลักษณ์อักษร ดังนั้นผลจากการศึกษานิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลีนั้นย่อมมีประโยชน์และสามารถนำ องค์ความรู้ดังกล่าวไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษานิทานมุกตลกของเกาหลีให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อนำไปสู่พื้นฐาน ของการศึกษาวรรณคดีเปรียบเทียบเกาหลีและไทยและการศึกษาสังคมวัฒนธรรมและคติชนเกาหลีในเชิง เปรียบเทียบกับไทยได้ในอนาคต

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์บทบาทและหน้าที่ของนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลีผ่านการศึกษาตัวละครบุรุษ

3. การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

นักมานุษยวิทยาและนักคติชนวิทยาสาขาทฤษฎีบทบาทหน้าที่นิยม (Functionalism) มักตั้งคำถามว่า ข้อมูลทางคติชนมีบทบาทและหน้าที่อย่างไรในสังคมในฐานะที่เป็นข้อมูลทางวัฒนธรรม โดยมองว่าวัฒนธรรมส่วนต่างๆ ในสังคมมีหน้าที่ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ทั้งทางด้านปัจจัยพื้นฐาน ด้านความมั่นคงของสังคม และความมั่นคงทางจิตใจ วัฒนธรรมในส่วนที่เป็นคติชนไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล่าประเภทต่างๆ เพลง การละเล่น การแสดง ความเชื่อ พิธีกรรมล้วนมีหน้าที่ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ทางด้านจิตใจและช่วยสร้างความเข้มแข็งและความมั่นคงทางวัฒนธรรมให้แก่สังคม ดังนั้นการศึกษาวรรณกรรมที่เป็นคติชนจึงควรศึกษาในบริบททางสังคมนั้นๆ เพื่อให้เห็นความสำคัญของข้อมูลประเภทคติชนที่ช่วยให้สังคมดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง (ศิริพร ณ ถลาง, 2557, น. 359-360) จากมุมมองทฤษฎีบทบาทหน้าที่นิยมข้างต้นกล่าวได้ว่าทฤษฎีบทบาทหน้าที่นิยมเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษานิทานมุกตลกเรื่องเพศในบทความวิจัยเรื่องนี้ หากกล่าวถึงนิยามของนิทานมุกตลกในความรับรู้โดยทั่วไปของนักวิชาการนั้น นิทานมุกตลกคือเรื่องราวที่สามารถสร้างเสียงหัวเราะให้แก่ผู้ฟังหรือผู้อ่านนิทานได้ โดยทอมป์สัน (Thompson, 1977) ได้กล่าวถึงแนวคิดของเรื่องที่เป็นมุกตลกทั้ง 16 แบบ คือ 1) แนวคิดเรื่องความฉลาด 2) แนวคิดเรื่องความโง่เขลา 3) แนวคิดเรื่องการชนะด้วยกลลวง 4) แนวคิดเรื่องการต่อรองแบบกลลวง 5) แนวคิดเรื่องการขโมยและการหลอกต้ม 6) แนวคิดเรื่องการใช้กลลวง 7) แนวคิดเรื่องการล่อลวงและผิดประเพณี 8) แนวคิดเรื่องกลลวงที่ทารุณ 9) แนวคิดเรื่องกลลวงโดยวิธีแข่งขัน 10) แนวคิดเรื่องการปลอมแปลง 11) แนวคิดเรื่องการกล่าวหาที่ผิด 12) แนวคิดเรื่องภรรยาที่เลว 13) แนวคิดเรื่องความเกียจคร้าน 14) แนวคิดเรื่องคนหูหนวก 15) แนวคิดเรื่องนักบวช และ 16) แนวคิดเรื่องการโกหกหรือการโกหก (Thompson, 1977 อ้างถึงใน ประคอง นิมมานเหมินท์, 2545, น. 20-24) อย่างไรก็ตาม หากพิจารณานิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลีในจำนวนที่มากพอพบว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลีเดินทางจากวรรณกรรมมุขปาฐะสู่นิทานลายลักษณ์จากยุคโบราณผ่านยุคสมัยใหม่มาถึงยุคปัจจุบัน จนเกิดพัฒนาการในเชิงการประพันธ์ที่ผสมผสานระหว่างความเป็น “การต่อยอดสร้างสรรค์ผลงาน” (共同作) กับ “วรรณศิลป์ของเหล่าชนชั้นสูง” ดังเช่นนิทานมุกตลกเรื่องเพศที่ปรากฏในวรรณกรรมยาตัมในสมัยโชซอนที่เป็นส่วนผสมที่ลงตัวของภูมิปัญญาชาวบ้านกับความรู้ของชนชั้นปกครอง หรืออาจเรียกได้ว่าเป็น “มุกตลกแบบชาวบ้านที่เล่าเรื่องผ่านปลายปากกาของเหล่ายังบัน” และอนุมานไดว่านิทานพื้นบ้านที่ถ่ายทอดมาจนถึงปัจจุบันนั้นมีนิทานจำนวนมากที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของวรรณกรรมยาตัม ทำให้เกิดนักเล่านิทานที่ได้อ่านหรือได้ฟังนิทานจากวรรณกรรมยาตัมและนำมาเล่าต่อจนถึงยุคปัจจุบัน ซึ่งสามารถสังเกตได้จากนิทานพื้นบ้านในบางท้องถิ่นมีโครงเรื่องและตัวละครคล้ายคลึงกับนิทานมุกตลกเรื่องเพศในวรรณกรรมยาตัม โดยนิทานเหล่านี้ถูกแต่งเติมหรือดัดแปลงอย่างไรขึ้นอยู่กับริสนิยมของผู้เล่านิทานหรือกลุ่มผู้ฟังนิทานในขณะนั้น เพราะฉะนั้นจึงสามารถวิเคราะห์ไดว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศหลายเรื่องถูกประกอบสร้างมาจากแนวคิดที่หลากหลายและมีความซับซ้อนพอสมควร อย่างไรก็ตาม หากพิจารณานิทานเหล่านี้ในแนวทางของทฤษฎีบทบาทหน้าที่นิยม นิทานมุกตลกเรื่องเพศก็มีบทบาทหน้าที่ตามกรอบแนวคิดที่ศิริพร ณ ถลาง (2557, น. 361-363) ได้ประยุกต์แนวคิดของบาสคอม (Bascom, 1965) เสนอเป็นบทบาทหน้าที่ของคติชน 3 ประการ คือ 1) บทบาทคติชนในการอธิบายกำเนิดและอัตลักษณ์ของกลุ่มชนและพิธีกรรม 2) บทบาทคติชนในการให้การศึกษา อบรมระเบียบสังคมและรักษามาตรฐานพฤติกรรมของสังคม 3) บทบาทคติชนในการเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลอันเกิดจากกฎเกณฑ์ทางสังคม ซึ่งนิทานที่นำมาวิเคราะห์ในบทความวิจัยนี้พบว่ามืบทบาทหน้าที่ตามข้อ 2 และข้อ 3 แต่ยังไม่ปรากฏนิทานมุกตลกเรื่องเพศที่มีบทบาทหน้าที่ตามข้อ 1 เนื่องจากบทบาทรูปแบบที่ 1 นั้นมักอยู่ในวรรณกรรมประเภทเทพปกรณัมและตำนานมากกว่า

หากกล่าวถึงมุกตลกเรื่องเพศที่ปรากฏในวรรณกรรมมุขปาฐะเกาหลีนั้นสามารถพบได้มากใน “นิทานหรือเรื่องเล่า (說話)⁴ ประเภทนิทานพื้นบ้าน (民譚) ซึ่งข้อมูลที่ถูกนำมาวิเคราะห์นอกจากนิทานลายลักษณ์ที่หลงเหลือต้นฉบับงานเขียนอยู่ในปัจจุบันอย่างวรรณกรรมยาตัมแล้ว ยังมีนิทานพื้นบ้านที่ถูกเก็บรวบรวมโดยนักวิชาการและเผยแพร่ในรูปแบบหนังสือรวมนิทาน สารานุกรมนิทาน วิทยานิพนธ์และฐานข้อมูลนิทานพื้นบ้านที่อยู่ในโลกอินเทอร์เน็ต สิ่งเหล่านี้เป็นแหล่งข้อมูลชั้นดีที่สามารถพบเห็นการเล่ามุกตลกเรื่องเพศในหลากหลายรูปแบบ อย่างไรก็ตาม มุกตลกเรื่องเพศเป็นความหรรษาเฉพาะกลุ่มที่ถูกจำกัดด้วยอายุและสถานะทางสังคมของผู้ฟังหรือผู้อ่านนิทาน ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับนิทานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับมุกตลกเรื่องเพศในเชิงวิชาการอาจจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ทางด้านวรรณคดีหรือคติชนวิทยา หรือเป็นเพียงประเด็นหนึ่งที่อาจพบในบทความวิจัยหรือบทความวิชาการ

งานวิจัยที่ทันสมัยที่สุดและเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในนิทานมากที่สุดคือวิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิตของ 한유진 (2022) เรื่อง “A Study on the Aspect of Sexual Violence against Women and Sexual Perception Shown in Folktales” งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจำแนกประเภทของความรุนแรงทางเพศที่พบในนิทานพื้นบ้าน โดยศึกษาเรื่องเล่าจากฐานข้อมูลวรรณกรรมมุขปาฐะเกาหลีของ The Academy of Korean Studies (한국학중앙연구원) งานวิจัยเรื่องนี้ได้แสดงผลการวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศที่แฝงอยู่ในเรื่องเล่า การรับรู้ทางเพศที่ขัดแย้งและซับซ้อนของกลุ่มผู้คนที่ถ่ายทอดเรื่องเล่าเหล่านี้ ตลอดจนปัญหาความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิงในนิทานพื้นบ้านที่มักถูกทำให้เป็นธรรมชาติหรือถูกซ่อนเร้นในระดับเนื้อเรื่องและความคิด โดยมีมุมมองที่เน้นผู้ชายเป็นศูนย์กลาง ผลการศึกษาในสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องอื่นๆ ในอดีต เช่น วิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิตของ 김민영 (2013) หัวข้อ “A Study of Sexual Consciousness in the Tale about Sensuality” วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตของ 김민수 (2016) หัวข้อ “A Study on Aspect of Resolving the Oppression of Sexual Desire in the Oral Folktale of Korea” และบทความวิจัยเรื่อง “Critical Analyses on Sexual Economy and Penis-Capitalism of Literary Erotic-Tale” ของ 이지환 (2019) โดยงานวิจัยทั้งสามเรื่องได้เน้นย้ำเรื่องความเหนือกว่าและความไม่เท่าเทียมทางเพศระหว่างชายกับหญิงและการยอมรับในคุณประโยชน์ของนิทานลามกเหล่านี้ว่าสามารถทำให้เกิดความหรรษาและผ่อนคลายความตึงเครียดของผู้คนในสังคมสมัยโบราณได้เป็นอย่างดี

การศึกษาวรรณกรรมเกาหลีในประเทศไทยพบงานวิจัยของศิริสวัสดิ์ สุรกิจบวร (2563ข) หัวข้อ “วิเคราะห์นิทานพื้นบ้านเกาหลีแนวขบขัน” โดยงานวิจัยนี้ได้วิเคราะห์จากสารานุกรมนิทานพื้นบ้านจังหวัดฉะเชิงเทรา เล่ม 1-8 และหนังสือรวมนิทานพื้นบ้านเกาหลี เล่ม 1-22 และได้จำแนกนิทานพื้นบ้านแนวขบขันออกเป็น 4 ประเภท และนิทานมุกตลกเรื่องเพศก็เป็นหนึ่งในประเภทของนิทานจากการศึกษาข้างต้น รวมถึงศิริสวัสดิ์ สุรกิจบวร (2563ก) ได้วิเคราะห์กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันจากนิทานเหล่านี้โดยใช้ทฤษฎีอารมณ์ขัน ซึ่งตีพิมพ์เผยแพร่ในหัวข้อ “กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในนิทานพื้นบ้านเกาหลีแนวชวนขัน” และต่อมาศิริสวัสดิ์ สุรกิจบวร (2565) ได้ศึกษานิทานมุกตลกเรื่องเพศในกรณีศึกษาของตัวละครพระสงฆ์ โดยการใช้อนุภาคของนิทานพื้นบ้านของทอมป์สัน (Thompson, 1955-1958) เป็นแกนกลางของการศึกษาลักษณะพิเศษของนิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลีที่มีความเป็นสากลและมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ รวมถึงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครพระสงฆ์กับ

⁴ คำว่า 설화 สามารถแปลว่านิทานหรือเรื่องเล่าก็ได้ โดยบางครั้งสามารถใช้คำว่า “เรื่องเล่า” แทนคำว่า “นิทาน” ได้ เพื่อลดการซ้ำซ้อนกับการใช้คำว่านิทานพื้นบ้านที่แปลมาจากคำว่า 민담

ตัวละครสตรีที่ปรากฏในนิทาน ซึ่งจากงานวิจัยทั้งสองเรื่องทำให้ศิวั สุรกีจวรร และสุนันทา เทศสุข (2566) ได้เปรียบเทียบนิทานเกาหลีกับเมียนมาในงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบนิทานมุกตลกเกาหลีกับนิทานมุกตลกพม่า” โดยงานวิจัยนี้ได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากนิทานมุกตลกของทั้งสองประเทศเพื่อเปรียบเทียบระหว่างนิทานมุกตลกประเภทต่าง ๆ รวมไปถึงการเปรียบเทียบลักษณะพิเศษของนิทานมุกตลกเรื่องเพศของทั้งสองประเทศด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่ยกตัวอย่างข้างต้นพบว่ามีการศึกษา นิทานมุกตลกเรื่องเพศของชาวเกาหลีเป็นจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับการศึกษานิทานพื้นบ้านประเภทอื่นๆ การคัดสรรและเลือกใช้ตัวบทวรรณกรรมที่มาจากคนละแหล่งที่มาและมีการศึกษาตัวบทวรรณกรรมที่ไม่ได้จำแนกตัวละครออกมาเป็นกลุ่มอย่างชัดเจน แต่เป็นการศึกษานิทานแต่ละเรื่องที่มีการดำเนินเรื่องและตัวละครที่แตกต่างกัน ดังนั้นงานวิจัยเรื่องนี้จึงเป็นการต่อยอดความคิดจากงานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์นิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี: กรณีศึกษาจากมุกตลกเกี่ยวกับพระสงฆ์” ของศิวั สุรกีจวรร (2565) บทความวิจัยเรื่องนี้ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะพิเศษของนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลีที่มีตัวละครพระสงฆ์ปรากฏเป็นตัวละครหลัก แต่เนื่องด้วยข้อจำกัดด้านขอบเขตการศึกษา งานวิจัยดังกล่าวจึงวิเคราะห์ตัวบทนิทานในกลุ่มที่แคบ แต่บทความวิจัยฉบับนี้ได้ขยายขอบเขตการศึกษาไปถึงนิทานที่มีตัวละครบุรุษที่หลากหลายและไม่จำกัดว่าต้องเป็นตัวละครพระสงฆ์เท่านั้น โดยการศึกษาตัวละครเหล่านี้จะช่วยอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ของนิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลีในแง่มุมมองที่แตกต่างออกไปตามเรื่องราวของนิทานที่นำมาวิเคราะห์ รวมถึงการวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครหญิงชายที่มีปฏิสัมพันธ์กันในตัวบทวรรณกรรม การศึกษาในครั้งนี้จะทำให้ผู้ที่สนใจนิทานพื้นบ้านเกาหลีในประเทศไทยได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์จากนิทานมุกตลกเรื่องเพศที่หลากหลายมากขึ้นและสามารถเข้าใจความสำคัญของการมีอยู่และการถ่ายทอดเรื่องราวชวนหัวเหล่านี้มาจนถึงสังคมเกาหลีปัจจุบัน

4. ขอบเขตการวิจัย

ตัวบทที่ถูกคัดสรรมาใช้วิเคราะห์ในบทความวิจัยนี้ คือ สารานุกรมนิทานจังหวัดคังวอน (강원 설화 총람) เล่ม 1-8 หนังสือรวมนิทานพื้นบ้านเกาหลี (한국 구전 설화집) เล่ม 1-22 โดยพบว่านิทานที่สามารถนำมาวิเคราะห์ในประเด็นนี้ได้มีในสารานุกรมนิทานจังหวัดคังวอนเล่มที่ 7 และในหนังสือรวมนิทานพื้นบ้านเกาหลีเล่มที่ 7, 9 หนังสือรวมนิทานพระราชเรื่องเพศฯ (한국 전래 성해학 민담과 중국 황제 성비방) ยาต้มที่สั่นคลอนโซซ็อน (조선을 뒤흔든 야담) อารมณ์ขันและมุกตลกเรื่องเพศในสมัยโซซ็อน: ยาต้มของเกาหลี (조선시대의 해학과 욕담: 한국의 야담) นิทานเรื่องเพศของโซซ็อน (조선의 음담패설) และรวมนิทานตลกเรื่องเพศของโซซ็อนตอนปลาย (조선 후기 성 소화 선집) และตัวบทที่ถูกคัดสรรเพื่อนำมาวิเคราะห์ ในบทความวิจัยเรื่องนี้จะพิจารณาจากนิทานที่ปรากฏเรื่องราวทางเพศ นิทานที่มีตัวละครบุรุษเป็นตัวละครดำเนินเรื่องและนิทานขบขันที่มีวัตถุประสงค์การเล่าเพื่อความบันเทิง มีใช้นิทานที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับเพศในแง่ของการบวงสรวงหรือบูชา

5. ผลการวิจัย

5.1 บทบาทด้านการตอกย้ำการครองอำนาจของชนชั้นปกครอง

ในนิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลีพบตัวละครในกลุ่มชนชั้นสูงจำนวนมากไม่น้อยที่ดำเนินเรื่องเป็นตัวละครเอกและมีความสัมพันธ์ทางเพศกับตัวละครสตรีที่เป็นชาวบ้าน ซึ่งในหัวข้อนี้จะพิจารณาถึงบทบาทและหน้าที่ของตัวละครกลุ่มนี้ที่ช่วยดำเนินเรื่องและขับเคลื่อนโลกแห่งจินตนาการอันร้อนแรงที่ถูกสร้างขึ้นจากแรงปรารถนาทางเพศของมวลมนุษย์ หากแต่ตัวละครเหล่านี้อาจไม่ได้มีบทบาทในรูปแบบเดียวกันอยู่กับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในเรื่องเล่าที่ถูกสร้างมาจากจินตนาการอันไร้จุดสิ้นสุดของมนุษย์

ตัวละครบัณฑิตเป็นตัวละครที่พบบ่อยในนิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลี เนื่องด้วยสถานะของบัณฑิตคือชนชั้นสูงที่รู้หนังสือ ได้รับโอกาสทางการศึกษา หลากๆ คนเป็นผู้คงแก่เรียน แต่ทว่ายังไม่ได้ไปสอบควากอ (科擧試驗) หรือสอบเข้ารับราชการ ตัวละครบัณฑิตเหล่านี้คือภาพแทนของคนที่ยังไม่มีอำนาจดังเช่นขุนนางตำแหน่งต่างๆ แต่มีโอกาสดิบโตในฐานะชนชั้นสูงที่มีความรู้ความสามารถ ในทางกลับกันก็มีตัวละครบัณฑิตในนิทานเรื่องเล่าประเภทต่างๆ ที่สะท้อนถึงความเกียจคร้านและไม่มีความมุ่งมั่นในชีวิต จากนิทานมุกตลกเรื่องเพศของเกาหลี พบว่าตัวละครบัณฑิตจะเป็นตัวแทนของบัณฑิตทั้งสองแบบ กล่าวคือ บัณฑิตที่มีความมุ่งมั่นและพยายามกับบัณฑิตที่อยู่ป่วนๆ แต่สิ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดในนิทานมุกตลกเรื่องเพศคือความต้องการทางเพศที่พร้อมจะปลดปล่อยออกมาหากได้รับโอกาสอันเหมาะสม ดังตัวอย่างจากนิทานเรื่อง “สิ่งที่ต้องทำเมื่อพบกับผู้หญิงในครั้งแรก” (무조건 처음 만나는 여인과) (김영균, 2012, p. 24) ที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับบัณฑิตผู้หนึ่งที่ได้รับคำเตือนจากหมอดูว่าดวงเขากำลังจะถึงชาติ โดยมีวิธีแก้คือต้องมีเพศสัมพันธ์กับหญิงสาวที่พบเจอเป็นคนแรกในวันที่ย้ายของการเดินทางและเขาก็เข้าไปขอร่วมหญิงสาวนางหนึ่งที่พบเจอระหว่างทาง ในท้ายที่สุดหญิงสาวยอมตกลงเพื่อช่วยชีวิตคนและไม่ยอมรับเงินสินน้ำใจจากบัณฑิต เมื่อพิจารณาจากนิทานเรื่องนี้พบว่าการเกิดเป็นชนชั้นสูงนั้นย่อมได้รับความช่วยเหลือที่ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนจากผู้ที่อยู่ชนชั้นต่ำกว่า เพราะตัวละครหญิงที่อนุญาตให้เขาร่วมเพศด้วยนั้นกล่าวว่า “ถึงแม้ข้าจะเป็นลูกสาวของชาวบ้าน แต่ก็ยังไม่เคยทำพฤติกรรมส่ำสอนเยี่ยงนี้” (내 비록 상놈의 여식이지만, 일찍이 이 같은 난잡한 행동이 없었습니다.) แม้กระนั้นหญิงสาวที่สูญเสียสามีไปแล้วก็เห็นอกเห็นใจและเข้าใจว่าบัณฑิตไม่ได้ต้องการเสเพลสมกับตนเอง แต่จำเป็นต้องทำเพราะได้ฟังคำเตือนที่อันตรายถึงชีวิต ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่านิทานเรื่องนี้ตอกย้ำเรื่องอำนาจนำ (hegemony) ของชนชั้นอย่างชัดเจน เพราะชนชั้นสูงอย่างไรก็เป็นบุคคลที่มีเหตุผลรับฟังได้และไม่ได้เป็นเรื่องน่ารังเกียจแต่อย่างใดหากจะช่วยเหลือกันสักครั้ง

นอกจากความช่วยเหลือที่ได้มาเปล่าๆ ด้วยน้ำใจจากหญิงชาวบ้านในนิทานข้างต้น ตัวละครชาวบ้านจากนิทานเรื่องอื่นก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าคาดหวังผลประโยชน์ที่อาจจะได้จากการช่วยเหลือบุคคลที่เป็นชนชั้นสูง ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นชนชั้นสูงที่ยังไม่มียศถาบรรดาศักดิ์หรือตำแหน่งหน้าที่สำคัญใดๆ ก็ตาม ดังเช่นนิทานเรื่อง “เพราะเป็นรูหลังก็เลยได้แค่โซกวา”⁵ (똥구멍이라 소과밖에 못했네) (정병설, 2010, pp. 50-51)

⁵ ชื่อเรื่องจากต้นฉบับคือ 後孔小科 โดย 後孔 แปลว่า รูข้างหลัง และ 小科 แปลว่า โซกวา หรือการสอบเข้ารับราชการในระดับต้น โดยปกติแล้วโซกวาจะเป็นขั้นตอนก่อนการสอบ 大科 (แทกวา หรือการสอบเข้ารับราชการในระดับสูง) ที่จะทำให้ผู้ผ่านการทดสอบได้รับราชการในตำแหน่งที่สูงและสำคัญกว่า ซึ่งชื่อเรียกนี้เป็นการใช้ถ้อยคำประชดประชันอย่างคำว่า “เล็ก” (小) กับ “ใหญ่” (大) เพื่อเป็นการเปรียบเทียบกัน

ที่เล่าถึงบัณฑิตคนหนึ่งที่กำลังไปสอบเข้ารับราชการ จึงไปหาหมอดูเพื่อทำนายผล หมอดูกล่าวกับเขาว่าคืนนี้เขาต้องหลับนอนกับภรรยาของเจ้าของโรงเตี๊ยมจึงจะประสบผลสำเร็จ เมื่อสามีของเธอออกเดินทางไปศาลาว่าการในตอนกลางคืน บัณฑิตหนุ่มก็ย่องเข้าหาหญิงสาวและบอกความต้องการของตนเอง หญิงสาวได้ปฏิเสธโดยบอกว่ารูปร่างหน้านั้นมีเจ้าของแล้ว แต่รูปร่างหลังยังไม่มี ทว่าบัณฑิตหนุ่มรังเกียจรูปร่างหลังเพราะว่าสกปรกเมื่อถกเถียงกันไปมาชายหนุ่มยอมมีสัมพันธ์ผ่านรูทวารของหญิงสาว แล้วรีบหนีออกไปตั้งแต่รุ่งสาง เจ้าของโรงเตี๊ยมต่อว่าภรรยาและพยายามไปตามบัณฑิตให้กลับมาร่วมเพศกับภรรยาของเขาทางช่องคลอดอีกครั้ง จากนั้นนางสองเรื่องข้างต้นพบว่าตัวละครบัณฑิตได้รับการตอบรับเมื่อต้องการขอร่วมเพศกับผู้หญิงทั่วไปทั้งที่มีสามีและไม่มีสามี แม้บัณฑิตจะใช้ข้ออ้างที่คล้ายคลึงกันดังเช่นการทำตามคำทำนายของหมอดู ตัวละครภรรยาสาวสวยของเจ้าของโรงเตี๊ยมในนิทานเรื่องนี้ได้ปฏิเสธการร้องขอ แต่ยังอนุญาตให้ร่วมเพศทางทวารหนักท้ายที่สุดแล้วสามีของหญิงสาวกลับเป็นผู้ที่ต้องการให้ภรรยาของตนเองร่วมหลับนอนกับบัณฑิตในรูปแบบที่เขาร้องขอเพื่อพวกตนอาจได้รับผลประโยชน์ในภายภาคหน้า ในตอนจบของนิทานกล่าวถึงเพียงแค่มุขตลกผู้ไม่ได้เป็นใหญ่เป็นโตและสอบผ่านแค่เพียงระดับต้น (小科) ซึ่งเป็นมุขตลกที่หักมุมจากการร่วมเพศทางทวารหนักของตัวละครที่ทำให้การสอบไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

หากกล่าวว่าตัวละครที่แทบจะไม่มีอำนาจวาสนาใดๆ ในสังคมของชนชั้นสูงดังเช่นบัณฑิตสามารถทำหน้าที่เน้ยอำนาจนำของชนชั้นปกครองในเรื่องเล่าได้ การปรากฏตัวของตัวละครโทซา (都事) ผู้ซึ่งเป็นขุนนางระดับสูงที่ทำหน้าที่คอยกำกับดูแลและตรวจสอบการทำงานของขุนนางอื่นๆ ในเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับเรื่องเพชฌฆาตแสดงให้เห็นถึงอำนาจบารมีของผู้คนที่เป็นชนชั้นสูงไม่มากนักน้อย ในนิทานเรื่อง “โทซาผู้รับการเข้าถวายตัวครั้งแรก” (처음 수청을 받아본 도사) (편집부 역, 2012, p. 79) กล่าวถึงโทซาผู้จริงจังและไม่เคยหลับนอนกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยามาก่อน วันหนึ่งทางลูกน้องได้ส่งคิแซ็ง (妓生) หรือหญิงคณิกามาถวายตัวเพื่อปรนนิบัติแรกเริ่มเดิมทีโทซาพูดคุยกับคิแซ็งอย่างแข็งกระด้าง เพราะตนเองไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องการหลับนอนกับผู้หญิงที่มีภรรยามาก่อน ท้ายที่สุดโทซาได้หลับนอนกับคิแซ็ง โดยหญิงคณิกาผู้นี้เข้าของในเรื่องการกามมณีเป็นอย่างมากจนทำให้โทซารู้สึกเหมือนแทบขาดใจตาย หลังจากเสร็จกิจแล้วเขาสั่งให้เรียกคนที่เป็นคนจัดหาคิแซ็งมาเข้าพบและสั่งให้โบยตี เนื่องจากคิดว่าคิแซ็งที่ส่งมาได้ทำพฤติกรรมที่แปลกประหลาดคล้ายจะประสงค์ร้ายแต่เมื่อได้ฟังคำอธิบายทั้งหมดแล้วพบว่าสิ่งที่เกิดขึ้นคือความสุขเหลือประมาณที่เกิดขึ้นจากความจืดจางด้านการบำเรอกามของนางคณิกา โทซาจึงเข้าใจและตั้งใจในเพชรสอยอย่างโง่หัวไม่ขึ้น พลังรำพึงรำพันกับตนเองว่า “ข้าเคยร่วมหลับนอนกับสตรีมาเป็นเวลาร่วมสามสิบปี แต่ไม่เคยเลยที่จะรู้สึกหรรษามากมายได้เท่าครั้งนี้ เมียของข้าก็คงไม่รู้จักศาสตร์แห่งการบดเอน (搖本) เป็นได้แค่สิ่งที่น่าถอนหายใจเพียงถ้อยเดียว” จากนั้นเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นบทบาทตัวละครชนชั้นปกครองที่สร้างมาจากข้าราชการระดับสูง ผู้ซึ่งเยอหยิ่งในศักดิ์ศรีและมีพิธีรีตองทุกขั้นตอนไม่ว่าแม้แต่ตอนร่วมเพศ ทว่าในสายตาของนางคณิกาที่มาถวายตัว ขุนนางใหญ่ผู้นี้เป็นได้เพียงชายบ้านนอก (村夫) ที่ไม่รู้เกี่ยวกับศาสตร์แห่งการเสพสม เมื่อได้ทดลองประสบการณ์ใหม่จากผู้เชี่ยวชาญก็ตกตะลึงเป็นไก่ตาแตก จนกระทั่งเรียกลูกน้องมาโบยตีเพราะความเข้าใจผิด อำนาจนำของชนชั้นที่สะท้อนผ่านเรื่องราวข้างต้นตอกย้ำให้ผู้คนในยุคสมัยใหม่ได้รับรู้ถึงช่องว่างของสถานะทางสังคม เจ้านายก็คือเจ้านาย ผู้น้อยที่ไม่ได้กระทำความผิดอันใดสามารถถูกลงโทษได้ด้วยความไม่รู้ประสาของผู้ใหญ่ การเข้าถวายตัวรับใช้เพื่อปรนนิบัติของสตรี ผู้ซึ่งเล็งเห็นว่าหากตนปรนเปรอบำเรอกามให้แก่เจ้านายได้อย่างถูกใจ อนาคตคงไม่ต้องประสบกับความยากลำบากแต่อย่างใด สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการเล่าเรื่องความไม่เท่าเทียมกันที่เกิดขึ้นโดยระบบการปกครองแบบเจ้าขุนมูลนาย (封建主義) ในสมัยโชซอนผ่านเรื่องราวชวนหัวดังเช่นนิทานมุขตลกเรื่องเพชฌฆาตในทางกลับกันนิทานเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงอำนาจของการกามมณีที่อยู่เหนือสิ่งอื่นใด ในขณะเดียวกัน

หากกล่าวว่าชนชั้นสูงนั้นมีทั้งอำนาจวาสนาและสติปัญญาที่เฉียบแหลมกว่าคนทั่วไปในสังคม นิทานมุทลกลเรื่องเพศบางเรื่องเน้นย้ำความต่างกันของมนุษย์ที่อยู่กันคนละชนชั้น ดังเช่นนิทานเรื่อง “ไหวพริบของเจ้าเมืองคังวอน” (강원감사의 재치) (정철, 2006, pp. 22-23) ที่เล่าเหตุการณ์การมารับตำแหน่งใหม่ของเจ้าเมืองคังวอน เมื่อได้ยินดั่งนั้นหญิงฉนิกาภกับควันโน (官奴) หรือข้าทาสของหน่วยงานราชการได้พนันขันต่อกันเรื่องหนึ่งหุ้มปลายองคชาตของเจ้าเมืองคนใหม่ว่าจะเปิดหรือปิด ทางหญิงฉนิกาภมั่นใจว่าตนย่อมได้รู้ก่อนใครเพราะตนเองกำลังจะเข้าถวายตัวอยู่ แต่ทางควันโนเองก็มีกลอุบายที่จะทำให้ทราบเรื่องนี้ให้ได้ ท้ายที่สุดทุกคนก็ไม่สามารถทราบเรื่องนี้ได้เพราะเจ้าเมืองใช้กลอุบายที่เหนือชั้นกว่า รวมไปถึงการออกคำสั่งให้ชายทุกคนที่ต้องมาประชุมเพื่อพบกันต้องแสดงตัวว่าอวัยวะเพศของตนนั้นมีหนึ่งหุ้มปลายที่เปิดหรือปิด ความฉลาดเฉลียวนี้สอดคล้องกับไหวพริบของตัวละครขุนนางชั้นสูงในนิทานเรื่อง “กลลวงของผู้ตรวจการพัสดุ” (어사 박문수의 꾀)⁶ (이원규 역, 2011, pp. 41-42) ที่ใช้กลอุบายเล่นกับจิตใจของหญิงสาวเจ้าของบ้านที่ตนเองขอค้างแรมและได้เสียกับผู้หญิงในบ้านทั้งสองคนโดยไม่มีคามผิดอะไรตามมา แม้ว่าหญิงสาวที่อยู่ในบ้านนั้นจะเป็นผู้หญิงที่มีสามีอยู่แล้ว หรือนิทานเรื่อง “ถ้าเจ้าแพ่ต้องเอาเมียมาให้ข้า” (자네가 지면 아내를 바치게) (이원규 역, 2011, pp. 38-41) ที่ซาโด (사도) หรือเจ้าเมืองอยากได้ภรรยาของลูกน้องมาเป็นเมียน้อยจึงได้เล่นทายคำปริศนากันและลูกน้องก็แพ้ในที่สุด หรือนิทานเรื่อง “ยังบันกับสาวบ้านนอกเล่นซู้กัน” (어떤 양반이 촌아낙과 간통을 했다네) (김준형 역, 2019, pp. 77-78) ที่สามีของหญิงชาวบ้านเห็นบัณฑิตคนหนึ่งกำลังเล่นซู้กับหญิงชาวบ้านในป่าแต่ไม่ทราบว่าเป็นหญิงคนนั้นคือภรรยาของตนเองและเมื่อเดินทางมาถึงบ้านได้เล่าให้ภรรยาฟังเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ภรรยาก็พูดว่า “เสียมากจริงๆ นะท่าน เกือบโดนยิงบันคนนั้นดำเข้าให้แล้ว” (危哉! 幾乎觸怒于兩班也.) ผู้เป็นสามีพอเห็นเป็นเรื่องของชนชั้นสูงก็ไม่ได้สนใจอะไรต่อไป รวากับเป็นเรื่องที่ควรทราบกันดีว่ายังบันนั้นจะทำอะไรกับใครก็ตามไม่ควรเข้าไปยุ่ง ถึงแม้ว่าการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่มีสามีอยู่แล้วจะเป็นเรื่องต้องห้ามก็ตามที

เมื่อวิเคราะห์นิทานทุกเรื่องข้างต้นพบว่าตัวละครบุรุษที่เป็นชนชั้นสูงหรือเป็นคนที่มีสถานะสูงกว่าตัวละครเพศหญิงจะมีอำนาจในการขอร่วมเพศได้อย่างอิสระเสรี ถึงแม้จะมีการใช้กลอุบายหรือไหวพริบปฏิภาณบ้าง แต่ฝ่ายผู้หญิงก็มีลักษณะสมยอมหรือยินยอมในตอนแรก ทว่าท้ายสุดก็จบลงอย่างสุขสมและคลี่คลายอย่างไม่มีปัญหา ในนิทานบางเรื่องพบว่า มีการใช้อำนาจหรือสติปัญญาที่เหนือกว่ากับตัวละครชายที่มีสถานะด้อยกว่า เพื่อการเสพสมกับภรรยาของผู้อื่นหรือการแย่งภรรยาของผู้อื่น จึงสามารถกล่าวได้ว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศบางเรื่องนั้น แม้จะนำเสนอเรื่องความขบขันและการทำอะไรแผลง ๆ ของตัวละครตามแต่จินตนาการของผู้เล่า จะรังสรรค์อย่างไร แต่อีกนัยหนึ่งนิทานบางส่วนยังคงทำหน้าที่ในการตอกย้ำความแตกต่างระหว่างชนชั้นของคนในสังคมสมัยโบราณ โดยเฉพาะสมัยโชซอนที่ได้ทำการบันทึกเรื่องขบขันเหล่านี้เอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในกลุ่มวรรณกรรมยาตัมของเกาหลีที่ได้รับการนิยมนับในพระราชวังในยุคนั้น

⁶ นิทานเรื่องนี้ไม่ปรากฏชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องของนิทานที่ใช้ในบทความวิจัยฉบับนี้เป็นชื่อที่ผู้วิจัยตั้งขึ้น

5.2 บทบาทด้านการผดุงความยุติธรรมให้สังคม

เมื่อพิจารณานิทานมุกตลกเรื่องเพศหลากหลายเรื่องอย่างถื่นพบการตอกย้ำเรื่องการครองอำนาจของชนชั้นสูงที่แนบเนียนและส่งต่อภาพลักษณ์เชิงบวกให้แก่ผู้เสพเรื่องราว โดยใช้ตัวละครชนชั้นสูงที่มีความยุติธรรมและเป็นที่ยิ่งของประชาชนได้ เช่น ซาโด (사또) หรือขุนนางที่ทำหน้าที่ลงไปดูแลเมือง ตัวละครที่มีตำแหน่งระดับเจ้าเมืองหรือผู้ตรวจการมักปรากฏในนิทานเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินคดีความ ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญของขุนนางระดับสูง ในนิทานที่มีตัวละครเจ้าเมืองทำหน้าที่ผดุงความยุติธรรม เช่น นิทานเรื่อง “เพราะว่าตรงนั้นมีขี้โคลพอกอยู่” (거시기에 때가 끼었으니) นิทานเรื่อง “เหตุใดจึงมีมือถึงสามข้างเล่า” (어찌 손이 세 개 인고?) และนิทานเรื่อง “มันคือรูปกำแพงหรือรูปหนู” (담구멍이라 하느냐, 쥐구멍이라 하느냐?) พบประเด็นเกี่ยวข้องที่สามารถวิเคราะห์เนื้อหาได้ดังนี้

ตัวละครเจ้าเมืองในนิทานเรื่อง “เพราะว่าตรงนั้นมีขี้โคลพอกอยู่” (거시기에 때가 끼었으니) (편집부 역, 2012, pp. 85-86) ได้ทำหน้าที่ตัดสินคดีความที่เกิดขึ้นจากการใส่ร้ายป้ายสีผู้บริสุทธิ์ โดยนิทานเรื่องนี้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ตัวละครชายชาวประมงจากเกาะเชจูได้เดินทางมายังเมืองฮันยั้งหรือกรุงโซลในปัจจุบัน เขาได้แวะพักที่โรงแรมแห่งหนึ่ง เมื่อสองสามีภรรยาเจ้าของโรงแรมเห็นว่าชาวประมงพกเงินจำนวนมาก จึงคิดอุบายเพื่อรีดไถเงินจากเขา เมื่อชาวประมงหลบหนีด้วยความเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกล สามีจึงบอกให้ภรรยาเข้าไปอยู่ในห้องของชาวประมง แล้วทุกคนก็สร้างเรื่องโวยวายขึ้นมาว่าชาวประมงข่มขืนภรรยาเจ้าของโรงแรม เมื่อถูกใส่ร้ายว่าได้กระทำชำเราผู้หญิง เขาจึงถูกทางการจับตัวไปไต่สวนความผิด ทว่าท้ายที่สุดแล้ว เขาร้องขอให้เจ้าเมืองช่วยตรวจสอบว่าท้องคาตของเขามีขี้โคลหรือไม่ เพราะถ้าหากเพิ่งมีเพศสัมพันธ์มา ที่ของลับของเขาย่อมไม่มีคราบโคลเหลืออยู่มากมาย เมื่อเจ้าเมืองตรวจสอบดูพบว่าอวัยวะเพศของชาวประมงมีคราบสกปรกและมีกลิ่นเหม็นน่ารังเกียจ เจ้าเมืองจึงสอบสวนต่อจนได้รับการสารภาพจากสองผัวเมียเจ้าของโรงแรมและได้ลงโทษผู้ที่แจ้งความเท็จทั้งหมด

ในนิทานเรื่อง “เหตุใดจึงมีมือถึงสามข้างเล่า” (어찌 손이 세 개 인고?) (편집부 역, 2012, pp. 37-38) เล่าถึงหญิงสาวคนหนึ่งที่มีสามีแล้ว (아낙) แต่สามีเดินทางจากไปไกล จนวันหนึ่งหนุ่มในหมู่บ้านแวะมา มีความสัมพันธ์ด้วย หญิงสาวกลัวเรื่องกระเจายออกไปจึงตัดสินใจไปฟ้องร้องชายหนุ่มที่ศาลว่าการ เจ้าเมืองจึงไต่สวนผู้หญิงและได้คำตอบว่า “เขาใช้หนึ่งมือจับสองมือของข้าไว้ แล้วก็เอาอีกมือหนึ่งอุดปากข้า แล้วอีกมือหนึ่ง... ดังนั้นข้าเหนื่อยอ่อนแอเยื่อไม่สามารถห้ามปรามเรื่องนี้ได้เจ้าคะ” (그이가 한 손으로 저의 두 손을 잡고, 한 손으로는 저의 입을 막고, 또 한 손으로..... 그래서 악질의 원네로서는 도저히 막을 수가 없었습니다.) เจ้าเมืองฟังแล้วไม่เชื่อและโกรธมาก จึงคาดโทษเรื่องการใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น หญิงสาวจึงยอมรับสารภาพว่าตนเองได้ถูกรังแกขึ้นมา จากตัวอย่างข้างต้นเจ้าเมืองได้ให้ความยุติธรรมแก่จำเลย กล่าวคือเจ้าเมืองสามารถจับคำโกหกของหญิงสาวผู้ฟ้องร้องและใช้อำนาจโดยการชู้ด้วยตัวบทกฎหมาย เมื่อโดนไล่ต้อนจนจนมุมหญิงสาวก็สารภาพเสียงอ่อยว่ามือที่สามที่หยิบอวัยวะเพศชายสอดใส่เข้าไปคือมือของตนเอง ทว่าในตอนจบเจ้าเมืองตอบโต้แล้วหัวเราะเสียงดัง แม้ในนิทานไม่ได้เล่าถึงบทสรุปหรือโทษของหญิงสาวที่แจ้งความเท็จจะได้รับ แต่ผู้อ่านนิทานได้รับรู้ว่าอำนาจของชนชั้นปกครองนั้นสามารถพึ่งพาได้และมีความเที่ยงธรรมพอที่จะปกป้องผู้ที่อ่อนแอกว่าได้ในสถานการณ์เช่นนี้

ในกรณีของนิทานเรื่อง “มันคือรูปกำแพงหรือรูปหนู” (담구멍이라 하느냐, 쥐구멍이라 하느냐?)⁷ (이원규 역, 2011, pp. 52-53) เจ้าเมืองใช้อำนาจเพื่อเรียกร้องความชอบธรรมให้แก่สามีคนหนึ่งที่ถูกภรรยาอกใจ เมื่อเจ้าเมืองเริ่มต้นสอบสวนพบว่าฝ่ายภรรยาอ้างว่าตนเองเพียงแค່ให้ชายอื่นยืมอวัยวะเพศเท่านั้น ไม่ได้ทำผิดแต่ประการใด เจ้าเมืองจึงใช้ชาวนาปัญญาในการแก้ปัญหาและบีบให้ภรรยายอมรับความผิดที่ก่อขึ้นได้ ทว่ากระบวนการไต่สวนนั้นปรากฏเรื่องการตีตราร่างกายของภรรยาว่าเป็นสมบัติของสามีจากคำพูดของเจ้าเมือง ทำให้ทราบว่าเป็นสังคมเกาหลีโบราณนั้นสตรีคือสิ่งที่อยู่ภายใต้คำว่าชนชั้นอีกระดับหนึ่ง กล่าวคือ ภายใต้ชายที่เป็นคนชนชั้นล่างยังมีผู้หญิงที่มีสิทธิความเป็นมนุษย์ที่ต่ำต่อยกกว่า แม้กระทั่งอวัยวะในร่างกายตนเองยังไม่อาจแสดงความเป็นเจ้าของได้อย่างไรก็ดี การที่ภรรยาคบชู้ผู้ชายมิใช่เรื่องที่สังคมปัจจุบันจะมองว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาเช่นกัน

นอกจากตัวละครเจ้าเมืองหรือผู้ตรวจการในนิทานบางเรื่อง ยังพบตัวละครที่เป็นกษัตริย์ที่ลงมาให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่อยู่ใต้การปกครองเช่นเดียวกัน แต่พบนิทานลักษณะนี้จำนวนน้อยกว่านิทานที่ดำเนินเรื่องด้วยข้าราชการหรือขุนนางชั้นผู้ใหญ่ อนุมานได้ว่านักเล่านิทานชาวเกาหลีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจดบันทึกนิทานให้เป็นลายลักษณ์อักษรพยายามหลีกเลี่ยงการเล่าเรื่องเพศ เพื่อไม่ให้กระทบพระเกียรติของพระราชอาของตนเอง หากแต่บุคคลที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์และล้อเลียนนั้นมักเป็นชนชั้นปกครองที่เจาะจงบุคคลไม่ได้ดังเช่นยังบัน บันทิตหรือขุนนางต่าง ๆ แต่การปรากฏตัวของกษัตริย์ในนิทานเรื่อง “การทำภรรยาให้เชื่อ” (아내 길들이기) (편집부 역, 2012, pp. 43-47) เป็นการปรากฏตัวที่น่าเกรงขาม เต็มไปด้วยพลังอำนาจแห่งการขึ้นขี่ตาย ทว่าท้ายที่สุดก็แสดงถึงความเมตตาปราณีและความฉลาดหลักแหลมในการตัดสินใจ นิทานเรื่องนี้เล่าถึงตัวละครเอกอย่างลูกสาวคนสวยมากความสามารถของเสนาบดีที่มีนิสัยไม่ยอมคนและมีวาทะก้าวร้าว เมื่อใดที่ไม่พอใจจะกัดคนผู้นั้นอย่างไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม ผู้เป็นบิดารู้สึกกลุ่มที่ไม่มีชายใดยินยอมแต่งงานกับลูกสาว อยู่มาวันหนึ่งแม่สื่อได้นำข่าวการหมั้นหมายมาแจ้ง โดยกล่าวว่าผู้ที่ต้องการเป็นสามีของหญิงสาวแม้จะสิ้นไร้ไม้ตอก ไม่มีที่พึ่งพิง แต่เป็นคนมีความสามารถถึงขั้นจะได้เข้ารับราชการ เมื่อได้ฟังดังนั้นผู้เป็นบิดาจึงยินยอมให้ทั้งสองแต่งงานกันทุกอย่างเป็นไปด้วยความราบรื่นจนถึงคืนเข้าหอ หลังจากสามีภรรยาร่วมหลับนอนกันแล้ว สามีได้คิดอุบายเพื่อปราบพยศภรรยา โดยการแกล้งนำอุจจาระมาแอบใส่ไว้ใต้ผ้าห่ม แล้วพูดให้ภรรยาเข้าใจผิดว่านางนอนหลับไม่รู้ตัวจนขับถ่ายออกมา ทุกครั้งที่หญิงสาวจะเอ่ยปากต่อว่าหรือด่าใคร นางจะนึกถึงเรื่องน่าอับอายนี้และอยู่อย่างสงบปากสงบคำจนทั้งคู่อายุล่วงเลยมาถึงวัยชราที่มีลูกหลานพร้อมหน้า ในงานเลี้ยงครบรอบวันแต่งงาน 60 ปีของทั้งคู่ผู้เป็นสามีได้เฉลยกลอุบายนี้ต่อหน้าญาติพี่น้องทั้งหมด ภรรยาโกรธแค้นและอับอายมาก จึงกระโจนเข้าทิ่มหนวดเคราะห์สามีจนหลุดออกหมด วันรุ่งขึ้นสามีได้เข้าเฝ้าพระราชอาเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ พระราชอาสังเกตเห็นความผิดปกติจึงได้ตรัสถาม เสนาบดีกราบทูลว่าทะเลาะกับภรรยาจึงมีสภาพเช่นนี้ พระราชอากริ้วมากสั่งให้นายาพิษ (死藥) ไปให้ภรรยาเสนาบดีดื่ม ภรรยาผู้ซึ่งเป็นคนหัวรั้นและไม่ยอมใครก็รับยามาดื่มโดยไม่อิดออดอย่างใด สุดท้ายพบว่าสิ่งที่ดื่มเข้าไปเป็นยาบำรุงหัวใจไม่ใช่ยาพิษ ทางด้านเสนาบดีได้รับคำชมเชยจากกษัตริย์ว่า “ผู้หญิงมากความสามารถที่ยิ่งพระนางในศักดิ์ศรีเช่นนี้คงต้องใช้ปัญญาของท่านเท่านั้นจึงจะสยบได้ ส่วนเรื่องการทำร้ายร่างกายกันข้าจะยกโทษให้”

แม้เนื้อหาจากนิทานเรื่อง “การทำภรรยาให้เชื่อ” (아내 길들이기) จะแสดงถึงอำนาจของบุรุษในสังคมปิตาธิปไตยของเกาหลีโบราณอย่างชัดเจน แต่ในขณะเดียวกันนิทานเรื่องนี้ก็มีพร้อมทั้งความขบขันจากการใช้เล่ห์เหลี่ยมของตัวละครและการบรรยายถึงกิจกรรมทางเพศ หากพิจารณาอย่างละเอียด การปรากฏตัวละครกษัตริย์

⁷ นิทานเรื่องนี้ไม่ปรากฏชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องของนิทานที่ใช้ในบทความวิจัยฉบับนี้เป็นชื่อที่ผู้วิจัยตั้งขึ้น

พร้อมมวลทั้งสติปัญญา ความมีคุณธรรมและความยุติธรรม การสั่งลงโทษภรรยาเสนาบดี คือ การทดสอบใจของสตรีผู้นี้ไปพร้อมกับการปกป้องศักดิ์ศรีของสามีที่ถูกทำร้ายร่างกายในที่รโหฐาน เมื่อทราบวาสตรีผู้นี้ไม่มีความลังเลที่จะดื่มยาพิษ พระราชายังชอบใจและนับถือหัวใจของภรรยาเสนาบดี อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการประกอบสร้างเรื่องเล่านี้ย่อมมีการจัดวางบทบาทและสถานะของกษัตริย์เอาไว้ได้อย่างเหมาะสม การตัดสินใจแก้ไขปัญหาก็เจียมค้มของตัวละครพระราชาทอนท้ายเรื่องทำให้บทบาทด้านการผดุงความยุติธรรมของนิทานมุกตลกเรื่องเพศเรื่องนี้มีความแจ่มชัดมากขึ้น

5.3 บทบาทด้านการสั่งสอนเรื่องเพศศึกษาและการปรับตัวเพื่ออยู่เป็นครอบครัวใหญ่

แม้ว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศจะเป็นนิทานที่คล้ายกับไร้แก่นสาร เป็นสิ่งที่คล้ายกับไม่มีที่มาที่ไปและมุ่งเน้นแต่เสียงหัวเราะกับความบันเทิงเพียงอย่างเดียว แต่ถ้าพิจารณาเนื้อหาของนิทานบางเรื่องจะพบว่ามี การซ่อนความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาเอาไว้ อาจเรียกได้ว่าเป็นกุศโลบายของชาวเกาหลีโบราณที่ต้องการถ่ายทอดประสบการณ์เรื่องเพศให้แก่คนรุ่นหลังหรือคนที่อาศัยอยู่ในสังคมเดียวกัน รวมถึงการนำพาอารมณ์ของผู้คนที่เสพเนื้อหาของนิทานได้ออกไปปล่อยลอยในจินตนาการ เนื่องด้วยความต้องการทางเพศนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์พึงมีตามธรรมชาติ หากแต่การสนองความต้องการของตนเองนั้นมิใช่เรื่องง่ายและกระทำได้อย่างอิสระในชีวิตจริง ความปรารถนาใญ่ย่อมต้องการได้รับการเติมเต็มจากเรื่องเล่าที่สนุกสนาน ซึ่งอย่างน้อยเสียงหัวเราะที่เกิดขึ้นจากการได้อ่านหรือได้ฟังนิทานเหล่านี้ก็อาจทำให้แรงกดดันที่เกิดขึ้นจากกรอบจารีตต่างๆ ในสังคมโบราณลดความรุนแรงลงได้บ้าง

หากพิจารณาบทบาทด้านการสั่งสอนเรื่องเพศศึกษา นิทานที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้คือนิทานเรื่อง “หอยแมลงภู่งับปลาเทราต์” (홍합과 송어) (정철, 2006, p. 63) นิทานเล่าว่ามีกลุ่มหญิงชาวบ้านกำลังนั่งซักผ้าอยู่ริมลำธาร บัณฑิตผู้หนึ่งเดินผ่านมาบังเอิญเห็นอวัยวะเพศของสตรีเหล่านี้ จึงร้องท้าทายพระรูปหนึ่งที่กำลังข้ามลำธารให้มาดวลกลอนกันสักบท พระรูปนั้นก็กลับถ่อมตัวว่ามีความรู้่น้อย แต่ได้ร่ายกลอนตอบโต้กันเกี่ยวกับเครื่องเพศของชายหญิงโดยใช้หอยแมลงภู่งับปลาเทราต์เป็นสัญลักษณ์ สื่อให้เห็นถึงธรรมชาติของการตอบสนองซึ่งกันและกันของอวัยวะเพศที่เกิดขึ้นมาคู่กัน ซึ่งเรียกว่าเป็นความรู้เรื่องเพศศึกษาขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับความมหัศจรรย์ของการสืบเผ่าพันธุ์มนุษย์

นอกจากตัวอย่างนิทานข้างต้นที่ใช้ตัวละครที่เป็นชนชั้นสูงอย่างพระสงฆ์และบัณฑิตในการถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษาแล้ว ยังมีนิทานอีกหลายเรื่องที่ใช้ตัวละครอย่างเสนาบดีหรือยังบันดำเนินการทดสอบเพื่อค้นหาคู่ครองให้แก่บุตรชายหรือบุตรสาวของตนเอง ในขณะที่เดียวกันนิทานก็สอดแทรกความสำคัญของความรู้ทางเพศไปพร้อมกับการเล่าเรื่องการทดสอบที่สนุกสนาน ดังเช่นนิทานเรื่อง “องคชาติที่เคลื่อนย้ายหิน” (바위를 옮기는 양물) (정병설, 2010, p. 58) นิทานเรื่องนี้เล่าเกี่ยวกับเสนาบดี (宰相) ในกรุงโซลหาคู่ครองให้แก่บุตรสาวโดยสุดท้ายเลือกชายหนุ่มชาวบ้านที่มีอวัยวะเพศใหญ่โตเพื่อให้สามารถสืบเผ่าพันธุ์ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพแทนที่จะเลือกคนรวยหรือคนที่มีความสามารถดังเช่นชายจากชนชั้นสูงสองคนแรกก่อนหน้า

เนื่องจากพบนิทานที่มีรูปแบบการแข่งขันเพื่อหาคู่ให้บุตรหรือบุตรในนิทานของชาติอื่นๆ เป็นจำนวนมาก ทำให้สามารถกล่าวได้ว่านิทานที่มีการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับการแข่งขันเพื่อแต่งงานกับเจ้าสาวหรือเจ้าสาวมีความเป็นสากลและเป็นนิทานที่ได้รับความนิยมในหมู่นักเล่านิทานและนักฟังหรือนักอ่านนิทาน ในทำนองเดียวกันนิทานเรื่อง “ระหว่างปากบนกับปากล่าง อันไหนเป็นผู้ใหญ่กว่ากัน” (윗입과 아랫입 중에 어느 것이

어른인가?)⁸ (이원규 역, 2011, p. 73) เป็นนิทานที่มีโครงเรื่องคล้ายคลึงกับนิทานพื้นบ้านที่กล่าวถึงการเลือกคู่ครองของตระกูลชนชั้นสูงหรือผู้มั่งคั่ง ในนิทานเรื่องนี้เป็นการประกาศเลือกคู่ของลูกชายคนเดียวของยังบันที่อยู่ในจังหวัดคย็องซัง ยังบันคนนี้ได้ทำการทดสอบหญิงสาวพรหมจรรย์ทั้งสามคนโดยถามคำถามว่า “ระหว่างปากบนกับปากล่าง อันไหนเป็นผู้ใหญ่กว่ากัน” หญิงสาวคนที่หนึ่งตอบว่าปากบนเป็นผู้ใหญ่กว่า เพราะปากล่างยังไม่มีฟัน ส่วนหญิงสาวคนที่สองตอบว่าปากล่างเป็นผู้ใหญ่กว่าเพราะปากบนยังไม่มีหนวด แต่ปากล่างนั้นมีหนวดยาวแล้ว และคนที่สามก็ตอบว่าปากบนเป็นผู้ใหญ่มากกว่า เพราะปากล่างทำได้แค่ดูอย่างเดียวยตลอดชีวิต เหมือนกับเด็กทารกดูดเต้านม แต่ปากบนทำได้ทุกอย่างทั้งกินอาหาร กินผลไม้ ไม่มีสิ่งไหนที่กินไม่ได้ เมื่อยังบันผู้ซึ่งเป็นพ่อได้ยินคำตอบแบบนี้ก็ตัดสินใจให้ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนแต่งงานกับหญิงสาวคนที่สามพร้อมกับกล่าวชื่นชมว่าผู้หญิงคนนี้เข้าใจศาสตร์ของการร่วมเพศและมีคุณสมบัติเป็นเจ้าสาวของบุตรชาย เมื่อวิเคราะห์จากคำพูดของยังบันทำให้ทราบได้ว่าตัวละครที่กำลังพยายามสื่อสารกับคนฟังนิทานเกี่ยวกับความสำคัญของความรู้ด้านเพศซึ่งในทฤษฎีของผู้แต่งนิทานย่อมต้องการถ่ายทอดว่าการไม่รู้เรื่องเพศเลยอาจทำให้เกิดอุปสรรคในการอยู่กินฉันสามีภรรยาได้ สอดคล้องกับนิทานเรื่อง “หอยสีขาวแยมสีขาว” (흰 조개가 웃는다) (이원규 역, 2011, pp. 80-81) ที่ได้บอกอุบายเพื่อทดสอบสติปัญญาของหญิงสาวว่าคู่ควรกับตนเองหรือไม่และผู้หญิงคนนี้มี ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศมากน้อยเท่าใด นิทานเรื่อง “เจ้าพวกนี้ ถ้ามันเป็นเนื้อแล้วทำไม หรือถ้ามันจะเป็นกระดูกก็แล้วไง” (이년들아, 살이면 어찌고 뼈면 어찌래?) (이원규 역, 2011, p. 77) ที่คล้ายข้อสงสัยว่าองคชาตของบุรุษนั้นมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร เช่นเดียวกันกับนิทานเรื่อง “บิดาผู้โหดร้ายเพราะให้ลิ้มลองรสชาติของกระดูกไม่ได้” (뼈 맛을 보여주지 못함을 한탄한 아버지) (김준형 역, 2019, pp. 110-111) เล่าเรื่องของคนเป็นพ่อที่รู้สึกหงุดหงิดว่าไม่ได้สอนความรู้เรื่องลักษณะขององคชาตให้แก่ลูกสาวทั้งสาม จากนิทานเรื่องต่างๆ ข้างต้นสามารถวิเคราะห์ได้ว่าบทบาทหน้าที่ของนิทานมุขตลกเรื่องเพศคือการถ่ายทอดประสบการณ์ด้านเพศและเน้นย้ำถึงความสำคัญของการทำความเข้าใจเรื่องกิจกรรมทางเพศของมนุษย์

การถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านเพศที่เล่าผ่านนิทานมุขตลกเรื่องเพศนั้นสามารถพบตัวละครที่เป็นชาวบ้านหรือชนชั้นล่างเป็นผู้ดำเนินเรื่องทั้งหมดโดยไม่เกี่ยวข้องกับชนชั้นปกครองได้เช่นกัน ในนิทานหลายเรื่องเล่าเรื่องเกี่ยวกับการแต่งงาน การเข้าเรือนหอ การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างคนในครอบครัวใหญ่ เช่น พ่อตา แม่ยาย ลูกเขย ลูกสะใภ้ นิทานที่มีเนื้อเรื่องดังกล่าวนอกจากจะเป็นการผ่อนคลายความอึดอัดที่ต้องอยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่แล้วเนื้อหายังแอบซ่อนอารมณ์ขันของการใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันแบบเครือญาติผ่านพฤติกรรมพิสดารและแปลกประหลาดของตัวละครที่มีความใกล้เคียงกับมนุษย์ทั่วไป ดังเช่นนิทานอีกหลายเรื่องดังต่อไปนี้

นิทานเรื่อง “คล้ายว่าจะตัน คล้ายว่าจะคลาย” (막힌 듯, 풀린 듯) (편집부 역, 2012, p. 55) เล่าเรื่องการอาศัยอยู่ได้ชายคาเดียวกันของลูกเขยกับพ่อตาแม่ยาย ในวันหนึ่งพ่อตากับแม่ยายมีสัมพันธ์กัน เมื่อตอนที่กำลังเข้าด้ายเข้าเข็มพ่อตาก็พูดออกมาว่า “ข้าน่าจะหุหนวกโดยสมบูรณ์แล้ว เพราะไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย” (난, 두 귀가 완전히 막힌 듯 아무 소리도 들리지 않는구려) ส่วนแม่ยายก็พูดว่า “แขนขาทั้งสี่ของข้ามันอ้าซ่าไปหมดแล้ว” (난, 온 사지가 풀어지는 것 같아요) ทั้งสองรู้สึกกังวลว่าลูกเขยที่อยู่ห้องข้างล่างจะได้ยินแล้วนำไปพูดต่อจึงให้สามีเป็นคนลงไปเตือนว่าอย่าทำตัวเป็นคนปากส่ว ทว่าลูกเขยตัวแสบตอบกลับโดยให้รู้ว่าตนเองได้ยินบทสนทนาทั้งหมด ทำให้พ่อตาอับอายและไม่กล้าพูดอะไรต่อไป นิทานเรื่อง “โรคของแม่ยายก็ต้องไปถามกับพ่อตา” (장모 병은 장인어른께 물어 봐야) (김준형 역, 2019, p. 491) เล่าเรื่องลูกเขยได้รักษาหาสาเหตุของโรคในเรือนด้วยการ

⁸ นิทานเรื่องนี้ไม่ปรากฏชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องของนิทานที่ใช้ในบทความวิจัยฉบับนี้เป็นชื่อที่ผู้วิจัยตั้งขึ้น

ร่วมเพศ นิทานเรื่อง “ดูตหัวนมลูกสะไภ้” (며느리의 젖꼭지를 빨고서) (최운식 외, 2009, pp. 401-403) ที่พ่อได้ย้อนลูกชายว่า “ทีเ็งยังดูตนมเมียข้า” นิทานเรื่อง “พ่อสามีที่ขอรากตันผักกาดและลูกสะไภ้” (배추 뿌리 달라는 시아버지와 며느리) (김기창과 박미영, 2004, p. 423) ตัวละครลูกสะไภ้เข้าใจผิดคิดว่าพ่อสามีได้ขอ “อวัยวะเพศ”⁹ ของตนเอง นิทานเรื่อง “อีฮังบกเป็นลูกเขยของค-ย” (이항복은 좇의 사위) (김준형 역, 2019, pp. 15-16) เล่าเรื่องการปะทะคารมของพ่อตากับลูกเขยที่ไม่ค่อยลงรอยกันในตระกูลของชนชั้นสูง นิทานเรื่อง “แม้จะถูกดึงแขนขาทั้งสี่ แต่ก็ขอให้ปิดหูและอย่าฟัง” (사지가 뜯겨나가도 귀를 막고 듣지 않으리) (김준형 역, 2019, p. 17) เล่าเรื่องตัวละครลูกเขยที่ซื้ออีฮังบกแอบฟังเสียงพ่อตากับแม่ยายร่วมกัน นิทานเรื่อง “ผมหงอกค่อยๆ เลือกกอนผมดำตองกอนในครั้งเดียว” (흰머리는 골라 뽑고 검은머리는 한꺼번에 뽑고) (김준형 역, 2019, pp. 337-338) พูดถึงความสัมพันธ์ของตัวละครบุรุษขุนนางเข้ากับภรรยาหลวงและภรยาน้อย โดยนิทานในกลุ่มนี้มีบทบาทช่วยลดความตึงเครียดและช่วยในการปรับตัวเพื่ออยู่เป็นครอบครัวใหญ่ของคนเกาหลีในสมัยโบราณผ่านความขบขันและหยอกล้อจากนิทานมุขตลกเรื่องเพศเหล่านี้

5.4 บทบาทด้านการสะท้อนและเติมเต็มความปรารถนาของผู้คน

ความปรารถนาของตัวละครในนิทานเป็นภาพสะท้อนความปรารถนาของมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อจริงๆ โดยเฉพาะความปรารถนาและความต้องการทางเพศของผู้ที่ไม่สมควรทำกิจกรรมทางเพศอย่างเปิดเผยดังเช่นกลุ่มชนชั้นสูงของเกาหลี อาจจะเป็นความปรารถนาอันแรงกล้าที่สุดประเภทหนึ่งของผู้คน เพราะว่าการที่คนเราได้ฟังเรื่องราวที่มีความพยายามคัดจางกฎเกณฑ์ในสังคม สิ่งนี้อาจจะเป็นความบันเทิงอีกรูปแบบหนึ่งที่คนสมัยก่อนชื่นชอบที่สุดก็เป็นได้ กล่าวคือความปรารถนาที่จะได้เห็นใครสักคนหนึ่งลุกขึ้นมาทำสิ่งที่ตรงข้ามกับกฎเกณฑ์ที่ถูกสร้างไว้ ดังนั้นการฟังเรื่องตลกที่ขัดแย้งกับความเป็นจริงอย่างนิทานที่เกี่ยวกับข้าราชการชั้นสูงที่เคร่งขรึม แต่กลับชื่นชอบร่วมเพศกับหญิงชาวบ้าน เช่น นิทานเรื่อง “กลลวงของผู้ตรวจการพักมุนชู” (어사 박문수의 꾀) โดยตัวละครพักมุนชูในนิทานเรื่องนี้ไม่ใช่ตัวละครที่เคร่งครึมเหมือนกับพักมุนชูในประวัติศาสตร์ แต่เป็นพักมุนชูที่เจ้าเล่ห์แสนกลและเป็นนักรักชั้นยอด นิทานได้เล่าว่าเมื่อตกเย็นฟ้ามีดลงและฝนตก พักมุนชูได้ขอแวะพักที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งมีน้องสาวสามี (며느리) กับพี่สะไภ้ (올케) อาศัยอยู่เพียงแค่สองคน ตอนแรกพักมุนชูได้รับอนุญาตให้นอนที่ครัว เนื่องจากว่าบ้านนี้เป็นบ้านที่มีเพียงห้องเดียว แต่การนอนข้างนอกห้องนั้นหนาวและไม่สบายตัว เขาจึงคิดอุบายขึ้นมาเพื่อที่จะเข้าไปในห้องและหวังว่าจะได้ร่วมเพศกับผู้หญิงที่อยู่ในบ้าน เมื่อพักมุนชูเข้ามาแล้วก็แกล้งลงใจหญิงสาวทั้งคู่โดยการออกอุบายว่าตนต้องนารองเท้าฟางมาวางไว้ที่มูกจึงจะนอนไม่ละเมอ หญิงสาวหลงกลแอบเอารองเท้าออกมา พักมุนชูจึงแกล้งละเมอพูดชักชวนมาร่วมเพศกัน ทำให้หญิงสาวทั้งคู่เปิดโอกาสให้พักมุนชูชื่นชมเรือนร่างและเสพสมกับพวกตน เมื่อวิเคราะห้จากเนื้อหาของนิทานพบว่าการนำเอาบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์อย่างเช่นผู้ตรวจการพักมุนชู ผู้ซึ่งเป็นขุนนางเชื้อสัจย์และภักดี ทำหน้าที่อย่างชัดเจนโดยไม่กลัวภัยอันตรายใดๆ มาปรับแต่งให้กลายเป็นนักรักจอมเจ้าเล่ห์ อาจกล่าวได้ว่าสิ่งนี้คือ

⁹ ในเรื่องใช้มุขตลกของ “คำเสียงเหมือนแต่ต่างความหมาย” (동음이의어) ของคำว่า “ข้างล่าง” (밑) ซึ่งในสถานการณ์ที่ตัวละครกำลังถอนผักกาดขาวด้วยกันอยู่สามารถตีความได้ 2 ความหมายคือ “ขอรากตันผักกาดขาว” หรือ “ขออวัยวะเพศหญิง” แต่ตัวละครลูกสะไภ้กลับเข้าใจเป็นความหมายที่สองจึงตอบกลับว่า “ท่านเอาก็ไม่ไหวแล้ว จะมาขอข้างล่างเข้าไปทำไม”

ความปรารถนาที่จะได้เห็นคนเคร่งขรึมนั้นทำลายกฎเกณฑ์ของพวกย้งบันหรือชนชั้นสูง เรื่องราวที่น่าบุคคลสำคัญมาเป็นตัวละครในนิทานขบขันนั้นเรียกได้ว่าเป็นแรงดึงดูดชั้นยอดต่อการฟังนิทานอย่างสนุกสนาน

นิทานมุกตลกเรื่องเพศที่แสดงบทบาทสะท้อนและเติมเต็มความปรารถนายั้งปรากฏอีกจำนวนมาก เช่น นิทานเรื่อง “กระบองพิศวง” (괴상한 방망이) (편집부 역, 2012, p. 88) เป็นนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลีที่เน้นเรื่องความปรารถนาทางเพศอย่างชัดเจน ด้วยการผูกเรื่องเข้ากับนิทานพื้นบ้านดั้งเดิม เล่าถึงสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติหรือมนุษย์อย่างเช่น “โทแกบี” (도깨비) ที่มีเวทมนตร์และมีอุปกรณ์วิเศษคู่กายอย่างกระบองผสมผสานกับวิถีชีวิตของตัวละครที่สะท้อนภาพของข้าราชการ ขุนนาง ชาวบ้านในสมัยโชซอนได้อย่างกลมกลืนและเห็นภาพชัดเจน นิทานเรื่องนี้เล่าเรื่องหญิงม่ายคนหนึ่งที่มีความปรารถนาจะใกล้ชิดสนิทสนมกับโทแกบี เพื่อให้โทแกบีใช้พลังวิเศษมาช่วยงานบ้านงานเรือนและงานในเรือกสวนไร่นา อยู่มาวันหนึ่งคำอธิษฐานของเธอก็เป็นจริง ทว่าสิ่งที่โทแกบีทิ้งไว้ให้นั้นเป็นองคชาตขนาดมหึมา ทำให้หญิงผู้เหงาเปล่าเปลี่ยวได้รับความสุขทางกามารมณ์ทุกครั้งที่ยังขอ

นิทานเรื่อง “พ่อค้าเกลือผู้ฝังเข็มหนึ่งให้สาวบริสุทธิ์” (처녀에게 가죽침 놓은 소금장수) (이원규 역, 2011, p. 55) มีโครงเรื่องคล้ายกับเรื่อง “พ่อค้า...” ในหลากหลายสำนวน ซึ่งอาจจะเป็นพ่อค้าเกลือ พ่อค้าลูกพลับ พ่อค้าอื่นๆ แต่อนุภาคที่คล้ายกันในทุกๆ สำนวนคือความโง่เขลาของตัวละครพ่อแม่ที่บังเอิญเดินสวนกับพ่อค้าแล้วร้อนตัวบอกว่าอย่าไปทางบ้านของตนเพราะไม่มีใครอยู่ ไม่มีคนซื้อสินค้าหรอก พ่อค้าได้ยินดังนั้นก็รีบไปบ้านที่พูดถึง แล้วมักจะพบกับตัวละครที่เป็นลูกผู้ไร้เดียงสา หลังจากนั้นพ่อค้าจะใช้กลฉวยในการหลอกเอาเงินเอาสิ่งของมีค่า หรือหลอกเพื่อให้ได้รับอะไรสักอย่างที่ตนเองต้องการ ในกรณีของนิทานมุกตลกเรื่องเพศก็คาดเดาได้ไม่ยากว่าสิ่งที่พ่อค้าปรารถนาคือการได้เสกผสมกับหญิงสาวผู้ไม่ประสีประสาทางเพศ ซึ่งคล้ายคลึงกับนิทานเรื่อง “ช่างทำรองเท้าที่สร้างคนงาม” (미인을 만드는 갖바치) (정병설, 2010, pp. 63-65) ที่มีเนื้อหาแตกต่างไปจากนิทานที่มีตัวละครพ่อค้าจากตัวอย่างข้างต้น เนื่องจากพ่อค้าได้หลอกผู้หญิงคนหนึ่งว่าถ้าเอา “เห็ดสน” (송이버섯) ของเขาสอดใส่เข้าไปจะสามารถทำให้ผู้หญิงหน้าตาสวยขึ้นได้ หรือนิทานเรื่อง “เจ้าพวกนี้ ถ้ามันเป็นเนื้อแล้วทำไมหรือถ้ามันจะเป็นกระดูกก็แล้วไง” (이년들아, 살이면 어찌고 뼈면 어찌래?) ที่เล่าถึงจินตนาการอันซุกซนของชายหนุ่มที่หวังว่าจะได้พบกลุ่มหญิงพรหมจรรย์ที่อยากรู้อยากเห็นว่าองคชาตของจริงเป็นอย่างไร นิทานพื้นบ้านของจังหวัดชุงช็องเรื่อง “ปัญญาของสามีขี้เอา” (호색한 남편의 기지) (김기창과 박미영, 2004, p. 421) เล่าเรื่องความเจ้าชู้หลายเมียของผู้เป็นสามี แต่ภรรยาไม่สามารถเอาผิดอะไรได้ นิทานเรื่อง “ย้งบันกับสาวบ้านนอกเล่นซู้กัน” (어떤 양반이 촌아낙과 간통을 했다네) สะท้อนความปรารถนาของบุรุษชนชั้นสูงที่สามารถเสกผสมกับหญิงชาวบ้านได้ตั้งใจคิด จากตัวอย่างนิทานทั้งหมดในหัวข้อนี้สะท้อนและช่วยเติมเต็มความปรารถนาของคนทุกชนชั้นและทุกเพศวัย ตั้งแต่ความต้องการเรื่องเพศของชายสูงศักดิ์ บรรพชิต ชายหญิงชาวบ้าน ผู้เฒ่าผู้แก่ เด็กสาววัยรุ่น เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศมีบทบาทสำคัญในการสะท้อนและเติมเต็มความปรารถนาของคนเกาหลีในสังคมโบราณ

5.5 บทบาทด้านการเสียดสีและยั่วล้อเพื่อระบายความคับข้องใจ

หากกล่าวว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศมีบทบาทด้านการเสียดสีและยั่วล้อเพื่อระบายความคับข้องใจ โดยจะมุ่งเป้าไปยังบุคคลที่อยู่ในสถานะที่แตกต่างในชีวิตจริงได้ยาก ตัวละครเหล่านี้มักเป็นภาพแทนของคนกลุ่มดังกล่าว เช่น ชนชั้นสูง พระภิกษุสงฆ์ เจ้าขุนมูลนาย ดังนั้นการศึกษานิทานที่มีตัวละครเป็นบุรุษที่อยู่ใน

กลุ่มข้างต้นย่อมทำให้เห็นถึงภูมิปัญญาของชาวเกาหลีโบราณที่นำเอาความตลกขบขันฉาบเคลือบสาระแท้จริงที่จริงจังซ่อนเอาไว้ เมื่อพิจารณาจากหน้าที่หลักของนิทานตลกที่มักสร้างสถานการณ์หรือเรื่องราวล้อเลียนสิ่งรอบตัวที่เป็นคู่ตรงข้ามกัน เช่น คนฉลาดกับคนโง่ คนใจกว้างกับคนตระหนี่ คนโอบอ้อมอารีกับคนเห็นแก่ตัว คนที่มีเปลือกนอกเป็นคนดีกับคนที่แสดงเนื้อแท้ออกมาอย่างจริงจัง ผู้ทรงศีลกับปฤชชน ชนชั้นปกครองกับชนชั้นใต้ปกครอง ผู้ร่ำรวยมากดีกับชาวบ้านร้านตลาด การพินิจพิจารณาพฤติกรรมของตัวละครบุรุษชนชั้นสูงทำให้เห็นโลกทัศน์ของบุคคลหลากหลายชนชั้นในสังคมเกาหลีโบราณ นิทานเรื่องเล่าเหล่านี้ถูกรังสรรค์ผ่านความคิดและจินตนาการของชาวบ้านและผู้มีการศึกษา เนื่องจาก “คุณลักษณะพิเศษของวรรณกรรมพื้นบ้านหรือวรรณกรรมมุขปาฐะย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นความเป็นเจ้าของร่วมกันและการต่อยอดสร้างสรรค์ผลงาน” (共同作) (서대석과 박종성, 2016, pp. 7-8) จากแนวคิดดังกล่าว งานวิจัยเรื่องนี้จะวิเคราะห์ตัวละครที่เป็นภาพแทนจากชนชั้นสูง พระภิกษุสงฆ์ เจ้าขุนมูลนาย โดยจะวิเคราะห์นิทานมุกตลกเรื่องเพศที่ปรากฏตัวละครพระสงฆ์เป็นอันดับแรก โดยยกตัวอย่างนิทานเพิ่มเติมจากงานวิจัยของศิริสวัสดิ์ สุทธิจิบรร (2565) ที่ศึกษานิทานมุกตลกเรื่องเพศที่มีพระสงฆ์เป็นตัวละครหลักประมาณ 20 เรื่อง พบว่าอิทธิพลของแนวคิดต่อคำพระพุทธศาสนาเพื่อเชิดชูแนวคิดของลัทธิขงจื้อ (崇儒抑佛) ในสมัยโชซอนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดนิทานที่ล้อเลียนพระสงฆ์จำนวนมาก

นิทานเรื่อง “ยามรังไขไก่” (닭 둥지 바랑) (김준형 역, 2019, pp. 131-133) เป็นนิทานที่เล่าถึงพระรูปหนึ่งกับหญิงม่ายที่ต่างฝ่ายต่างถูกตาต้องใจกัน แต่ไม่อาจแสดงออกได้เนื่องจากสถานะของคนทั้งคู่เป็นผู้ที่ไม่ควรมีความรัก อยู่มาวันหนึ่งพระหนุ่มมีโอกาสมานอนพักในเรือนหญิงม่าย ด้วยแรงขับของความปรารถนาทำให้พระตัดสินใจยอมเข้าหาหญิงม่าย ซึ่งหญิงม่ายได้รออยู่แล้ว เมื่อพระกำลังจะเข้าไปในห้องหญิงม่ายก็ถูกคิดเรื่องทางหนีทีไล่ จึงถอดเสื้อผ้าจนเนื้อตัวเปลือยเปลือย แล้วนำเสื้อผ้าไปใส่ไว้ในยามแขวนไว้ที่เลี้ยงไก่ ท้ายที่สุดด้วยความตกใจที่ถูกหญิงม่ายเฝ้าเข้ากอดด้วยความเสน่หาก่อน พระตกใจรีบวิ่งออกมา ทว่าควำรังไขไก่มาสวมหัวแทนยามที่แขวนไว้ แล้ววิ่งไปตามถนนจนชาวบ้านร้องทัก จากนิทานเรื่องนี้พบว่าเป็นการล้อเลียนผู้ทรงศีลที่ไม่ควรยุ่งกับเรื่องทางโลก ในขณะที่เดียวกันยังเสียดสีขนบธรรมเนียมที่มียอมให้สตรีม่ายได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กับชายอื่น จนทำให้ตัวละครหญิงม่ายในนิทานหลายเรื่องแสดงออกถึงความปรารถนาทางเพศจนเกินพอดี ในทางกลับกันตัวละครหญิงม่ายในนิทานเรื่อง “ที่นั่นมีที่ไหนกันแน่” (여기는 어디라더냐) (김준형 역, 2019, pp. 51-52) ที่ปลอมตัวเป็นบุรุษเพื่อจะบวชเป็นพระในวัดป่า เพราะมีอาชญากรรมความเปลี่ยวเหงาและเศร้าโศกได้ ในขณะที่กำลังเดินทางนางได้แวะพักที่จุดพักแห่งหนึ่งและมีสัมพันธ์กับพระรูปหนึ่งทางประทุหลั่งโดยไม่ได้ยินยอมพร้อมใจ เนื่องจากพระรูปนี้เข้าใจว่าหญิงม่ายคนนี้เป็นเด็กชายทั่วไปที่ตนมักมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก (ㄱㄹㄹ) ด้วย แต่ในขณะที่กำลังประกอบกามกิจอยู่นั้น อวัยวะเพศของพระก็ไถลเข้าไปในช่องคลอด พระเกิดความเสียช้ำอย่างบอกไม่ถูกจึงครองออกมาว่า “ที่นั่นมีที่ไหนกันแน่” จนคณะทูตที่กำลังพักนอนอยู่แถวนั้นตะโกนตอบกลับกันว่า “ก็จุดพักเมืองช็อนอันไงเล่า” เมื่อวิเคราะห์จากพฤติกรรมทางเพศของพระสงฆ์ในเรื่องนี้สอดคล้องกับนิทานหลายเรื่องที่มีพระสงฆ์เป็นกลุ่มคนที่ชอบเสพสุขกับเพศเดียวกันและมีความมักมากในกามอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

นอกจากตัวละครพระสงฆ์ที่มักถูกล้อเลียนและเสียดสีในนิทานมุกตลกเรื่องเพศ ยังพบตัวละครที่เป็นชนชั้นสูงอีกหลายตัวที่ถูกนิทานตลกยั่วล้อและวิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรม โดยเฉพาะในนิทานที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ตัวละครเหล่านี้ถูกล้อเสียดและเสียดสีเกี่ยวกับความหยาบโลนและความมักมากในกาม ดังเช่นนิทานเรื่อง “สาวพายุเรือเจ้าปัญญา” (재치 있는 처녀 뱃사공) (최웅 외, 2006, pp. 365-366) เล่าถึงสถานการณ์ที่บัณฑิตกับสาวพายุเรือได้คารมกันเรื่องผู้ชายขึ้นเรือของผู้หญิงเปรียบเสมือนการโดนผู้ชายทับท้องเพื่อร่วมเพศและการลงจากเรือของผู้หญิงเปรียบเสมือนการคลอดออกจากท้องผู้หญิง บัณฑิตในนิทานเรื่องนี้กล่าววาจาล่วงเกินก่อน เพราะคิดว่า

ผู้หญิงชาวบ้านคือสิ่งที่สามารถยั่วล้อหรือรังแกได้ ทว่าหญิงพ่ายเรือผู้ไม่ยอมลดราวาศอกและได้ปะทะอารมณ์จนบันทึกไม่กล้าเขียนต่อไป จากตัวอย่างที่กล่าวมานี้สามารถวิเคราะห์ได้ว่านิทานเรื่องนี้ทำให้ผู้ฟังที่เป็นชาวบ้านรู้สึกสนใจและพึงพอใจกับการได้ตอบโต้ชนชั้นสูงที่ดูแคลนและข่มเหงพวกตนในชีวิตจริง นิทานมุกตลกเรื่องเพศจึงมีบทบาทช่วยลดทอนความขุ่นข้องหมองใจที่เกิดขึ้นจากระบบการปกครองแบบชนชั้นได้บ้างไม่มากนัก

เมื่อพิจารณานิทานที่กล่าวถึงข้างต้นทั้งหมด อาจกล่าวได้ว่าการตอบโต้ชนชั้นสูงหรือบุคคลที่วิพากษ์วิจารณ์ในชีวิตจริงไม่ได้ผ่านเรื่องเล่าทางเพศนั้นเป็นบทบาทสำคัญของนิทานมุกตลกเรื่องเพศ เพราะว่าหากไม่มีกลไกการระบายความคับข้องใจเช่นนี้แล้ว ผู้อยู่ใต้ปกครองย่อมถูกกดขี่ทางจิตใจจนรู้สึกเครียดและกดดันมากเกินไป ทำให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพจิตซึ่งมีอิทธิพลต่อความสุขและความรู้สึกเชิงบวก นิทานที่ใช้ตัวละครเป็นผู้ที่ต่ำต้อยกว่าแต่สามารถควบคุมหรือจัดการผู้ที่สูงส่งกว่าได้นั้นย่อมให้ความหยอกล้อและขบขัน รวมถึงยังมอบความหวังที่สามารถเติมเต็มความปรารถนาของชาวบ้านทั่วไปที่ในชีวิตจริงไม่อาจหลุดพ้นจากการปกครองแบบศักดินาที่เอารัดเอาเปรียบและไม่ให้เกียรติความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม สภาพสังคมในสมัยโบราณได้หล่อหลอมให้ผู้คนใต้ปกครองเชื่อว่าตนเองเป็นเพียงมดงานตัวเล็กในอาณาจักรที่กว้างใหญ่ไพศาล สถานะและฐานันดรที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดคือสิ่งที่สลัดทิ้งไม่ได้ ทว่าในโลกจินตนาการ การนำเรื่องเพศมาตอบโต้ชนชั้นปกครองเป็นเรื่องที่สำคัญและเด่นชัดในผลงานวรรณกรรมมุขปาฐะที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เช่น นิทานเรื่อง “เจ้าพนักงานลั่นไกสั้น” (허가 짧은 직원) (이원규 역, 2011, pp. 50-51) เล่าเรื่องการพูดพึมพำกันอย่างไม่ถนัดระหว่างเจ้านายกับลูกน้องจนกลายเป็นพูดคำลามกออกมา นิทานเรื่อง “ทาสหญิงของน้องชายภรรยาคือการร่วมประเวณีในเครือญาติ” (처남의 계집종은 相避다) (김준형 역, 2019, pp. 29-31) เล่าเรื่องบันทึกสมอ่งที่บ่งชี้ให้กับเขาวนัญญาของนางทาสในเรือนของภรรยา นิทานเรื่อง “น้ำมันผิวยุ่ยที่อื้อ” (죽력은 이우에게 있다) (김준형 역, 2019, pp. 66-67) ที่ตัวละครบันทึกคนหนึ่งเข้าใจผิดคิดว่า “น้ำมันผิ” (竹瀝) ที่รักษาพ่อแม่ของตนนั้นอยู่ที่อิก-กเยอ (李翊季羽) หรืออื้อ ผู้เป็นราชบัณฑิตประจำพระองค์ ทว่าจริงๆ แล้วอื้อกลับนอนกับผู้หญิงมากเกินไปจนเสื่อมสมรรถภาพทางเพศจนโดนสหายล้อเลียนว่าเป็น “พลังผิ” (竹力) ที่โยกเยกตามลมพัดแล้วหลังน้ำออกมา และนิทานเรื่อง “เจ้าเมืองเองก็เคยมีเรื่องแบบนี้” (태수도 그런 일이 있었지요) (김준형 역, 2019, p. 99) ที่เสียดสีว่าชนชั้นสูงอย่างยังบันสามารถเล่นชู้กับภรรยาของชาวบ้านได้เป็นเรื่องปกติ

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่านิทานมุกตลกเรื่องเพศใช้กลวิธีหลากหลายในการยั่วล้อและเสียดสีตัวละครที่เป็นตัวแทนชนชั้นปกครอง ในนิทานบางเรื่องใช้ตัวละครที่ต่ำต้อยที่สุดในสังคมเกาหลีโบราณ เช่น หญิงสาวชาวบ้าน ให้เป็นผู้แกล้งแหย่การกระทำที่ไม่ดีของเหล่าบุรุษชนชั้นสูง ดังเช่นวิธีการควบคุมบุรุษอย่างอยู่หมัดของคิแซ็งหรือหญิงคนิกจากนิทานเรื่อง “วิธีการตั้งชื่อของคิแซ็ง” (기생의 이름 짓는 법) (편집부 역, 2012, p. 51) ในนิทานเรื่องนี้มีการเล่นคำกับนามสกุลของตัวละครต่างๆ ที่เป็นลูกคำของหญิงคนิกาคณะนี้ เช่น หากตัวใหญ่และมีองศาตาใหญ่ยักษ์จะเรียกว่าท่าน “มาหรือม้า” (馬) หากพอได้เสียบแล้วหลังน้ำกามทันทีจะเรียกว่าท่าน “อูหรือวัว” (牛) สะท้อนให้เห็นว่าแม้จะเป็นนายพลหรือนายกองมาจากที่ใด หากมาเป็นลูกคำของหญิงคนิกานางนี้จะถูกเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนแซให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและรูปร่างในเรื่องเกี่ยวกับเพศ สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยากในชีวิตจริงของสังคมเกาหลีโบราณที่ถือยศถาบรรดาศักดิ์และแบ่งมนุษย์เป็นชนชั้นที่ต้อยต่ำกว่า อย่างไรก็ตาม ยังหลงเหลือพื้นที่แห่งความสุขที่อยู่ในรูปแบบจินตนาการจากเรื่องเล่า ซึ่งบางครั้งช่วยปลดปล่อยให้ผู้ถูกกดขี่ได้มีช่องทางโต้ตอบหรือล้อเลียนกลุ่มบุคคลที่มีอาจจะต้องได้ในโลกความเป็นจริง ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มผู้มีการศึกษาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรวบรวมหรือร่วมประพันธ์นิทานมุกตลกเรื่องเพศเหล่านี้ได้สื่อสารอะไรบางอย่างสู่ผู้อ่านและผู้ฟังนิทานที่อยู่ในวงกว้างมากขึ้น เพื่อที่จะบอกให้คนเหล่านั้นรับรู้ว่ามีบรรดาชนชั้นปกครองมิได้เป็นผู้ที่

ตำราหรือรายดั่งปีศาจเสมอไป มนุษย์ย่อมมีทั้งด้านขาวและด้านดำ ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดจะเลือกเส้นทางการดำเนินชีวิตอย่างไร

6. สรุปผลการวิจัย

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บทบาทและหน้าที่ของนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี โดยศึกษาจากนิทานที่มีตัวละครบุรุษเป็นตัวละครหลัก จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครในนิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลีที่มีตัวละครหลักเป็นบุรุษพบว่าสามารถนำกรอบแนวคิดการศึกษานิทานของคิตซึนิวียา อย่างเช่น “บทบาทคติชนในการเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลอันเกิดจากกฎเกณฑ์ทางสังคม” ที่ คีราพร ณ ถลาง (2557, น. 396-409) ได้ประยุกต์แนวคิดของวิลเลียม บาสคอม (William Bascom) ซึ่งเป็นแนวทางในการศึกษาคติชนในบริบททางสังคมตามแนวทางของสำนักจิตทฤษฎีบทบาทหน้าที่นิยม (Fuctionalism) หรือ ทฤษฎีโครงสร้าง-หน้าที่ (Structural-Functionalism) โดยแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นช่วยสนับสนุนความคิดที่ว่า นิทานมุกตลกเรื่องเพศนั้นมีคุณค่าต่อการดำรงชีวิตของผู้คนในสังคมสมัยโบราณเป็นอย่างมากทั้งในแง่ของการควบคุมให้การศึกษา เช่น การถ่ายทอดความรู้เรื่องเพศศึกษา การแนะแนวทางการอยู่อาศัยกับเครือญาติที่เกิดขึ้นจากการแต่งงาน ในแง่ของการอบรมระเบียบสังคมและรักษามาตรฐานพฤติกรรมของสังคม เช่น การแสดงอำนาจของชนชั้นสูงและสิ่งที่ควรกระทำในฐานะชนชั้นต่ำ การพิพากษาของชนชั้นปกครอง และในแง่ของการผ่อนคลายอารมณ์และจิตใจ การเป็นทางออกให้กับปัญหาอันเกิดจากกฎเกณฑ์ทางสังคมอันเคร่งครัด การลดความอึดอัดและความรุนแรงในจิตใจ เช่น การสะท้อนและเติมเต็มความปรารถนาของผู้คน การเสียดสียั่วล้อเพื่อระบายความขุ่นข้องหมองใจที่เกิดขึ้นจากระบบการปกครองในสมัยโบราณ

การศึกษารูปแบบหน้าที่ของนิทานมุกตลกเรื่องเพศผ่านการศึกษาตัวละครบุรุษที่มาจากหลากหลายชนชั้นโดยการประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดข้างต้นทำให้สามารถจำแนกบทบาทของนิทานมุกตลกเรื่องเพศออกเป็น 5 บทบาทหลัก คือ บทบาทด้านการตอกย้ำการครองอำนาจของชนชั้นปกครอง บทบาทด้านการผจญความยุติธรรมให้สังคม บทบาทด้านการสั่งสอนเรื่องเพศศึกษาและการปรับตัวเพื่ออยู่เป็นครอบครัวใหญ่ บทบาทด้านการสะท้อนและเติมเต็มความปรารถนาของผู้คนและบทบาทด้านการเสียดสีและยั่วล้อเพื่อระบายความคับข้องหมองใจ โดยบทบาททั้งหมดที่กล่าวมาขึ้นอยู่กับผู้อ่านหรือผู้ฟังนิทานจะพิจารณาจากมุมใดและให้ความสำคัญกับสิ่งใดเป็นพิเศษ เพราะนิทานหนึ่งเรื่องอาจแสดงถึงบทบาทหน้าที่ที่มากกว่าหนึ่งบทบาท

บทความวิจัยเรื่องนี้มีข้อจำกัดในประเด็นขอบเขตของการศึกษา เนื่องจากเอกสารที่เกี่ยวข้องเป็นเอกสารที่ถอดความจากเอกสารโบราณจำนวนมาก รวมถึงนิทานพื้นบ้านที่รวบรวมในหนังสือต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วไม่ได้ถูกจำแนกประเภทอย่างชัดเจน ทำให้การศึกษาเป็นไปด้วยความยากลำบากและใช้เวลาในการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจภูมิหลังทางวัฒนธรรมและความเชื่อของคนในยุคสมัยนั้น การใช้นิทานจำนวนหนึ่งที่ไม่สามารถครอบคลุมนิทานมุกตลกเรื่องเพศทุกเรื่องทำให้ผู้วิจัยพบตัวละครที่เกี่ยวข้องและเนื้อเรื่องไม่หลากหลายเท่าที่ควร จึงมีข้อเสนอแนะในการศึกษามุกตลกเรื่องเพศเกาหลีต่อ โดยวิเคราะห์จากนิทานที่มีตัวละครอื่นๆ และมีแนวเรื่องอื่นๆ เพิ่มเติม อีกทั้งนิทานมุกตลกเรื่องเพศไม่ได้มีเฉพาะนิทานที่เล่าเรื่องและเล่าเหตุการณ์ที่ตัวละครประสบเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีนิทานอีกมากที่ทำหน้าที่คล้ายเทพปกรณัม ตำนาน หรือเป็นองค์ความรู้ด้านธรรมชาติของมนุษย์ รวมถึงการสอดแทรกมุกตลกเรื่องเพศลงในการแสดงพื้นบ้านต่างๆ อาทิ พันโซรี ระบำหน้ากากหรือละคร

ชาวบ้าน ข้อสรุปจากการศึกษาที่รอบด้านและลึกซึ้งมากขึ้นอาจทำให้ผู้ศึกษาเห็นลักษณะเฉพาะของนิทานมุกตลก เรื่องเพศของเกาหลีที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้สามารถสร้างองค์ความรู้พื้นฐานในการศึกษานิทานมุกตลกของ เกาหลีต่อไป

รายการอ้างอิง

- ประคอง นิมมานเหมินท์. (2545). นิทานพื้นบ้านศึกษา. โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร ณ ถลาง. (2557). ทฤษฎีคติชนวิทยา: วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน-นิทานพื้นบ้าน (พิมพ์ครั้งที่ 3). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิวส์ สุรกิจบวร. (2563ก). กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในนิทานพื้นบ้านเกาหลีแนวชาวนาปัญญา. การประชุมวิชาการระดับชาติ สรรพศาสตร์ สรรพศิลป์ ประจำปี 2563 (น. 910-927). คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิวส์ สุรกิจบวร. (2563ข). วิเคราะห์นิทานพื้นบ้านเกาหลีแนวขบขัน (รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์). มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศิวส์ สุรกิจบวร. (2565). การวิเคราะห์นิทานมุกตลกเรื่องเพศเกาหลี: กรณีศึกษาจากมุกตลกเกี่ยวกับพระสงฆ์. ใน การประชุมวิชาการระดับนานาชาติการศึกษาภาษาเกาหลีในประเทศไทย ครั้งที่ 15 (น. 89-116). คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ศิวส์ สุรกิจบวร, และสุนันทา เทศสุข. (2566). การศึกษาเปรียบเทียบนิทานมุกตลกเกาหลีกับนิทานมุกตลกพม่า. ใน การประชุมวิชาการระดับนานาชาติการศึกษาภาษาเกาหลีในประเทศไทย ครั้งที่ 16 (น. 75-102). คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Bascom, W. (1965). Four functions of folklore. In A. Dundes (Ed.), *The study of folklore*, (pp. 279-298). Prentice-Hall.
- Thompson, S. (1955-1958). *Motif-index of folk literature* (Revised edition) (6 Vols). Indiana University Press.
- 김기창과 박미영. (2004). *한국구전설화집 9*. 민속원.
- 김민수. (2016). *한국 구비설화에 나타난 성적 욕망의 억압과 해소 양상 연구*. 건국대학교 석사학위논문.
- 김민영. (2013). *욕담에 나타난 성의식 연구*. 한남대학교 대학원 박사학위논문.
- 김영균. (2012). *조선시대의 해학과 욕담: 한국야담*. 일문서적.
- 김선평 외. (1993). *민속문학이란 무엇인가*. 집문당.
- 김준형 역. (2019). *조선 후기 성 소화 선집*. 문학동네.
- 민족문화사연구소 편. (2018). *한국 고전문학 작품론: 구비문학*. 휴머니스트.
- 서대석, 박종성. (2016). *구비문학의 세계*. 한국방송신대학교출판문화원.
- 이원규역. (2011). *팔도 음란서생들의 남녀상열지사: 욕담*. 지성사.
- 이지환. (2019). 문헌 욕담의 성 경제와 남근자본주의 비판: <어면순> <속어면순>을 중심으로. *한국고전연구* 46 집. 한국고전연구학회, 241-288.
- 정병설. (2010). *조선의 음담패설*. 예옥.
- 정철. (2006). *한국 전래 성해학 민담과 중국 황제 성비방*. 종합출판.
- 최운식 외. (2009). *한국구전설화집 7*. 민속원.

최웅 외. (2006). *강원설화총람 VII*. 북스힐.

편집부 역. (2012). *조선을 뒤흔든 야담*. 레드북.

한유진. (2022). *구비설화에 나타난 여성에 대한 성적 폭력의 양상과 성 인식 연구*. 이화여자대학교 대학원 박사학위논문.